

Emrullah elik

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.02.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Emrullah Çelik

1983 yılında Ankara'nın Şereflikoçhisar ilçesinde doğdum. İlk eğitim yolculuğum bir köy okulunda başladı; ardından büyükşehirlerin sokaklarında, farklı alanlarda eğitim yolunda daha sık ve kararlı adımlarla ilerledim. Bugün hâlâ öğrenmeye, tozlu bir yolculuğun izlerini sürerek devam ediyorum. Yıllarca şantiyelerin haritasını cebimde taşıdım; şimdi ise kelimelerin haritasında yeni yollar arayan bir yolcuyum. Demir ve beton arasında büyüyen adımlarım, zamanla kelimelerin sıcak toprağına kök saldı. 2005 yılından itibaren inşaat sektöründe çalıştım; hem yurtiçinde hem de yurtdışında farklı görevler üstlendim. 2015 yılından bu yana ise bir kamu kuruluşunda görevimi sürdürüyorum. Ama mesleğimin ritmi kadar, kelimelerin sesi de hep kulağımda çaldı. Kimi zaman şantiyelerin karmaşasından uzaklaşıp yazıya, kimi zaman insanlardan kaçıp kitaplara sığındım. Bazen de kelimelerin ışığında dünyayı yeniden kurmayı hayal ettim. Yazılarım, farklı platformlarda yayımlandı ve hâlâ yayımlanmaya devam ediyor. Benim için yazmak, sadece kelimeleri yan yana getirmek değil; dilin inceliklerine ve insan ruhunun derinliklerine dair içten bir yolculuğa çıkmak demek. Samimi bir iç sesle, hafif bir tebessümle ve bitmeyen bir arayışla kelimelerle yeni köprüler kurmaya çalışıyorum.

15 Ekim

Azrail meleklerle gelmişti yanına
Artık öldün diye gözlerin kapandı ya
Gözlerin bedeninden ayrılan ruhunu takıp ediyordu ya
Rahmet dileyenlerin dualarına melekler amin derken
Mersiyeler dizip ağlıyorduk
Azrail bu kadar durmamıştı ensemizde
Ölüme bu kadar alışmamıştık
Ölümlle bu kadar dost, bu kadar akraba olamamıştık.
Bayramlaşırken bile ölümü bu denli yaşamadık
Ve ölümü öldürmedik bu kadar.
Sesleniyorum Sana Beklenen Ölüm
Haydi Gel Dindir Bu Acıyı.
Acılardan yumak yapılmıştı birer, birer
Azrail'in hesabı vardı hayatla
Sarı kuzular kalacaktı arkada
Toprak alacaktı koynuna cansız bedenini,
Sesleniyorum Sana Beklenen Ölüm
Haydi Gel Dindir Bu Acıyı.
Vay ki vay gözlerimizi sevmeni özleyecektik
Ağlayacaktık arkandan ve yaşlar dökülecekti
Aminlerle yıkanan yüzlerin hesabı vardı ölümle
Rabbine sığınan yürekler sızladı gidişine
Sesleniyorum Sana Beklenen Ölüm
Haydi Gel Dindir Bu Acıyı.
Yağmurlu bir günde uğurladık seni
Biz rahmetle ıslanan kullardık
Sen dualarla giden yolcu son seferine,
Sen o musalla taşında biz saflardaydık
Yalnız değildin son seferinde
Sesleniyorum Sana Beklenen Ölüm
Haydi Gel Dindir Bu Acıyı.
Biz arkada kalanlardan gözler kaçırdık
Ağlayıp yağmuru kirletmeyelim diye
Yağmurlar yağsın istedik üzerine
Alabildiğine yağsın,
Bu dünyada rahat yok
Ölüm belki bir kurtuluş.
Ne kaldı ki geriye;
Gözü yaşlı bir eş,
Uç oğul
bir kız,
yarım yamalak yaşanmış bir hayat ve
yaşanmaya başladıkları anda ölüme giren bir çuval anı.

Emrullah Çelik

23 Yaşım

Bugun benim yirmiüç yaşıım.
Ömrümün çeyregini geçeli,
Sekiz yıl olmuş.
Yirmi üç yaşıım nede cabuk yaşılanmışım.
Gül kurusu gecelere inad,
Bir beyfendi kokusuyla bahşışe ikna ederek
Yazıyorum bu şiirimi sana.
Bilesinki geçmişim kül tablalarında
Ve sokaklarda bıraktığım çocukluğumda kaldı.
Geleceğim ise cebimde
Bu aralar dalgınım.
Savrulup duruyorum.
Hayatın ortasında,
Ben bende değilim kendimde kendimi bulana kadar.
Ah yirmi üç yaşıım
Bir gülümsemeni sana emanet etmişim
Bir damla gözyaşıımı ise kendime.

Emrullah Çelik

Acı Yeşil

Şimdi buralarda renkler acı yeşildir.
Bazı zamanlar yeşile çalar.
Yüreğimin dilleri beter eder söylenir.
Gecikmiş kırlangıclar gibiyim deliyim.
On iki ayda dert gibiyim

Şimdi buralarda renkler acı yeşildir.
Bazı zamanlar sıyaha çalar
Şah damardan vurur sançılar
Yetersin ulan,kendi kendine yetersin
Der gibiyim.

Şimdi buralarda renkler acı yeşildir.
Bazı zamanlar eflatuna çalar.
Ömrümü yıllara verdim
Sevdamı sulara verdim
Kendimi beter eyledim söylendim.
Ne kaçaklar geçti üzerimden.

Şimdi buralarda renkler acı yeşildir.
Bazı zamanlar sarıya çalar.
Bir reyhandım dağ başlarında
Güz geldi.rüzgar vurdu savruldum.
Suya kondum.
Yüreğimi eyledim.
Bak şimdi gazele döndüm kavruldum.
Şimdi buralarda renkler acı yeşildir.
Bazı zamanlar sevdaya çalar.

Emrullah Çelik

Ahmet arif parkı

Ahmet arif parkında bir kış akşamı
Anılara bağdaş kurmuş söyleşirim
Oturmuşum bir banka
Elimde biram ve sigaram
Cebimde yüz gramlık
Kuru yemiş

Ahmet arif parkında bir kış akşamı
Çentikler atarım hayata dair
Kar lapa lapa dövmekte
Çam ağacının dallarını
Beyaz gelinliği çiğneyerek
Yürüyorum

Ahmet arif parkında bir kış akşamı
Arada bir ayaz vursa da yüzümü
Elimde biram ve sigaram
Cebimde yüz gramlık kuruyemiş
Hayata dair dimdik durmak isterim

Ahmet arif parkında bir kış akşamı
Burası işte, Tam burası
Gün ağarırken kuşların ekmek kırıntılarını topladığı
Akşamları çamlar altı gazinosu
İşte tam burası

Ahmet arif parkında bir kış akşamı
Camlar altı gazinosunda
Oturmuşum bir banka
Çentikler atarım yaşanmış ve yaşanacaklara
Benden başka kimsede yok hani
Bu gazino bana ait sanki
Gelip küllükleri değiştirende yok hani
Yönetime şikayet etsem mi acaba
Boş ver çöp bidonu yakınında zaten
Kalk kendin alt kendi çöpünü
Eyvallah
Sonunda yeni misafirler teşrif etmeye başladılar
Kediler ve köpekler

Ahmet arif parkında bir kış akşamı
Camlar altı gazinosunda
Oturmuşum bir banka
Gazininun yıldızı solisti dinliyorum
Nede güzel söylüyor
"Sen uyurken gideceğim
bunun başka yok çaresi. "

Of
Kafam bir milyon olmuş
Saat gece yarısında dem alalı
Epeyce olmuş
Kalkmalıyım artık evden beklerler
Oturun siz arkadaşlar oturun
Gidenin ardından ne bakmaya
Ne aglamaya değer

Emrullah Çelik

Al Bu Yüğü Benden

Bu gece bir gölge düştü gönlüme,
Yıldızlar sustu, adın doldu dilime.

Bir yağmur iner gibi içimin teline,
Titrer her hece, kemanın sesinde.

Ey Yaradan, al bu yüğü benden,
Gece ağır, iz bıraktı tende.
Bir nazlı keman eğilir senden,
Benim hâlimi sen bilirsin elbet.

Bir sızı yürür yavaşça içimden,
Ne söz yeter ne nefes bu derdimden.

Bir nefeslik rahmet ister ömrümden,
Eğilir kalbim, sükûnun dergâhında.

Ey Yaradan, al bu yüğü benden,
Gece ağır, iz bıraktı tende.
Bir nazlı keman eğilir senden,
Benim hâlimi sen bilirsin elbet.

Geceden bir yol düşer alınma,
Her adımda bir sabır, bir dua.

Dökülür içimin kırık harmanı,
Toplar beni yine senin merhametin.

Ey Yaradan, al bu yüğü benden,
Bittim bu gece, tut elimden.
Bir nazlı keman ağlar içimden,
Benim derdimi sen bilirsin elbet...
Sen bilirsin elbet...

Emrullah Çelik

Aranıyorum

sana yazıp duruyorum yine
ne vardı cekip gidecek
ne vardı beni boyle tek başıma bırakacak
soz verdimde durmadım mı sözümde
oysa derin sular sessiz akarmış
tıpkı
acıları bırakan ayrılıklar gibi
dört yıl evvelinden dört yıl sonrasından
bu gününden yarınından
belalara aranıyorum
cürümsüz işlenmiş suçlarım var benim
hiç bir hakimin ceza bicemediği
suclar
alnımda bir yangın ateşi
dilimde istila şarkısı
betonarme şehirlerini yıkacağım
şimdilerde hoyrat hoyrat aranıyorum
tanımayanlar deli zannediyor
oysaki düşlerim vardı sana dair

Emrullah Çelik

Arayan da Sen

Hiç mi doğmadı gönlüme senden bir nur, ey gizli Cemâl,
Bir serçe olup konmadın mı kalbime, ey Sahib-i Hâl?

Perdeyi araladım sandım; meğer perde benmişim,
Rüzgâr diye bildiğim nefes, senden esermişim.

Gecenin en tenhâ vaktinde sızlayan kimdir dersin?
Ben seni arar sanırken, meğer beni arayan sen imişsin.

Mevsim sandım varlığını, gelip geçen bir zaman,
Gölgeymişim; asıl olan, her dem var olan Sen imişsin anbean.

“Kelimelere sığmaz” dedim içimdeki yangın,
Harf harf dökülürken bildim: yanan da Sensin.

“Umudum söküldü” deyip yırtıldı sandım perdeyi,
O yırtıktan görünürmüş hakikatin göğü.

Rüzgâr girsin dedin; bırak sarsılsın duvarın,
Kök salmak isteyen can, yıkmalı evvel varın.

Hayallerim toz oldu, savruldu dedim her yana,
Toprak tozdandır amma diriliş gizli fânâda.

Ey çaresizlik sandığım, imtihanmışsın meğer,
Kayboldum dedikçe yolum Sana varır her sefer.

Sustum sandım kendimi; içimde bir sır konuşur,
“Kül oldum” dediğim yerde ateş hakikati doğurur.

Güneşi ezberledim sandım bir anlık gururla,
Meğer ışık içimdeymiş, Sen doğarmışsın her sabahla.

Artık adım yankı olsun istemem taş duvarda,
Bir hiç olup erimektir muradım Senin varlıkta.

Zira anladım sonunda bu sırrı fânâ:
Yol da Sensin, yolcu da Sen, menzil de Sen hâlâ;

Ben dediğim o gölge,
Bir anlık vehimmiş aslâ.

Emrullah Çelik

Aşıkârım / Dağdan Ağır

Bu gidiş aslına rücu muydu yâr?
Adın düştü de aklıma,
Yüreğim alışamadı yâr.
Toprak aldı seni, vermedi geri, yâr...

Yel esti, savurdu ömür harmanını,
Gardaş gitti, kesti evin dumanını.
Dağlar şahidimdir, taş bilir fermanımı,
Felek kara yazmış, alnımızın yazısını.

Aşikârım...
Bu ayrılık, dağdan aşar yâr,
Adın düştü bağrıma, alışmadı yâr.
Toprak aldı seni, vermedi geri,
Bu gönül sensiz kalamadı yâr

Ağla ana, yaşın ateş olsun.
Yanık yüreklere düşüp te kor olsun.
"Giden gelmez" derler, doğruymuş meğer
Can evi çökünce, sönermiş bu evler.

Ocak söndü, dilsiz kaldı bacalar,
Akşam çöker, sükûta durur dualar.
Her köşe sen kokar, her eşik sana bakar,
Yokluğunla kor olur şimdi bu odalar.

Ağla ana, ben de senle ağlayım.
Bir sen tutuş, bir de ben yanayım,
Acıyı bölüşsek hafifler sanayım
Yarısı sende kalsın, yarısı ben olayım

Aşikârım...
Bu ayrılık, dağdan aşar yâr,
Adın düştü bağrıma, alışmadı yâr.
Toprak aldı seni, vermedi geri,
Bu gönül sensiz kalamadı yâr

Emrullah Çelik

Aşınayım

Kayboluşun eşiğindesin artık bende
Tükendin sayılır
Düşündüğümün yarısı kadar anlatmıyorum seni
Değerini en aza indirdi yüreğim
Sen gittikten sonra bıraktığın yerlerde
Sormama gerek kalmadı
Gidişinin nedenlerini
Susmanın aslında kaçış olduğunu öğrendi kulaklarım
Sevginin en değersiz mevsimde
Başa bela olduğunu
O kadar da gerçek değil doğan güneş
Senin yanımda olman da gerekmiyor üstelik
Düş kırıklarını süpürüp attım gönlümden
Geçmiş olsun diye hiçbir şeyin
İspirto kullandım
Yazıları aksın, ama silinmesin
Gidişini bekliyorum hayatımın
O gidecek ki ben de gideyim
Aşınayım
Kırık göğüs kafesimden içeri sızmış soğuk
Dertlerin büyüğü kaplamış bedenimi
Nedendir bilmem?
Hayal kurmak artık bedava değil beynime
Hangi şarkıda varsan,
Hangi rüzgar çağırıyorsa seni
Bilmiyor demektir zaman,
Senin bu limandan benden erken gittiğini.
Değişen bir şey yok şehrimde
Olmadığı kadar aynılaştı sevgilerim
Derinlerine inemiyorum mabetlerin
Aşka acıkıyor ruhum
Yine de olmuyor
Düş değil yorgunluk
Avucumun içinde yarınlarım, erişemediğim.

Emrullah Çelik

Aşk-ı İlahi

Ben seni aradım dağda, taşta,
Meğer sen saklıymışsın bir tek "başta."

Gözüm dışa bakarken perde inmiş,
Kalbim içe dönünce sır görünmüş

Aşk sandım bir yüzü, bir çift gözü,
Meğer aşk imiş bütün kâinatın özü.

Bir "ol" dedin, varlık sahneye çıktı,
Bir "gel" desen yokluk içimde yıktı.

Ben dedikçe araya duvar ördüm,
"Sen" deyince aradan kendim düştüm.

Ey Rabbim, aşkın ağır bir emanet,
Taşıyan yanar, yanarken bulur selâmet.

Geceyi koydun kalbime kandil olsun diye,
Karanlık olmasaydı ışık görünür mü diye?

Her ayrılık sendenmiş meğer,
Her hasret kapına çıkan bir seher.

Ben seni ararken yollarda perişan,
Sen beni beklerdin içimde nişan.

Ne secde kâfi sana, ne söz yetiyor,
Dil susuyor da kalbim "Sen" diyor.

Al beni benden ey Sahip,
Bırakma nefsimi garip.

Aşkınla yak ki arınayım,
Hiç olayım, sana varayım.

Son nefeste bir isim kalsın dilimde,
Ne mal, ne ün, ne dünya elimde.

Bir tek Sen ol, bir tek Sen,
Gerisi gölge, gerisi yalan ben.

Emrullah Çelik

Ateşe Söylenen Sır

Yak beni ey aşk ateşi, kül olayım nârına
Benliğimden arta kalmaz zerre kalsın varına
Bir "Enel Hak" çılgılığıdır düşen gönül zârına
Kim dayanır Hak tecellî ettiği her dârına.

Dâr önünde titrer iken sustu aklın terazî
Aşk gelip yıktı içimde kurduğum her mecâzî
Kan içinde açtı bir gül, oldu sır pervâzî
"Ben" dedikçe kaybolurken Hak görünür âşikârî.

Kesretin zincirlerini kırdı bir an vecd ile
Can dediğim perde yandı aşk denen o med ile
Zerre idim, bahr olundum bir bakışın red ile
Söyleyen kim, dinleyen kim? Hep O kaldı yâd ile.

Asılırken göğsü doğru çekildi cismim ince
Rûhum dedi: "Ben değilim, O'dur bende gizlice."
Bir nida yükseldi içten, sustu halkın her nice:
"Enel Hak!" deyip yok oldum.
Hak kaldı yalnızca.

Emrullah Çelik

Bahar

ocaklar kurdum sıcacık
kimbilebilir kaç sırrı sakladım
kacını ele verdim.
o geçikmiş hesaplarda
bahar yalvarırım ek git içine
salma üzerime iceklerini
aklımı çelme
coktan cemreler düşmüş yüregime
kalbimim buzları erimiş
birde sen ıldirtma beni
söylesem kaç baharıgercek sanıp kandıgımı
kaç kez ayaz vurdugunu
dallarımda filizlerimin söndüğünü
yinede uslanmadım
yinde yanıldım
peşinden bastıran tipi ile ayrıldım
biliyormusun ben hiç mutlu olmadım
mevsim bahar
vucudlarımız ruhsuz govdeler gıbyı sallanıyor
ama cesaret hiç göstermiyor yüzünü
bahar gecip gidiyor

Emrullah elik

Bazı Şehirler

Bazı şehirler ayakta durur, ama yıkılmıştır,
İnsan da öyle, içten içe çöker.
Kırık aynada yüzüm eksik değil artık,
Çünkü parçalarla da yaşanır bazen.

Yıkılmadan yaşamak, hiç düşmemek değil,
Kırıldığında da kendine sarılabilmek.
Güç dediğin duvar değil, bir nefes alabilmek,
Ve enkazın içinden kendini bulabilmek.

Şabahın griliğinde bir nefes aldım,
Üşüyordum ama diriymdim hala.
Kimse bilmez içimin çatlağını,
Ama o çatlaklardan sızır ışık hala.

Yıkılmadan yaşamak, hiç kırılmamak değil,
Kırıldığını saklanmadan yürüyebilmek.
Güç dediğin susmak değil,
Ağlarken bile yoluna devam edebilmektir.

Her düşüşte bir ses yankılandı içimde,
"Yine de buradayım." dedim kendime.
Çünkü bazen güç, sessiz bir dirençtir,
Kendi kalbine tutunmaktır geceyle birlikte.

Yıkıldım ama ayakta kaldım,
Kırıldım ama çoğaldım sonunda.
Artık bilirim: güç, acıya karşı koymak değil,
Onunla birlikte yaşamayı öğrenmektir.

Emrullah Çelik

Belki

Her Gün Kendime Yeni Bir Beyaz Sayfa Açıyorum
İçin de sen olan.
Anladım Ki Sayfa Siyah Dahi Olsa
İmzayı Atan Kalemın Rengidir, yazdıklarım
Ayrılığın rengini yazarak
Şehirleri sokakları adım adım
Boynu bükük gezerek ğreniyorum
Kaldırımların rengine aldırmadan
Halime acıyarak.
Bir ses beklemek senden.
Soluk beklemek.
Suskunluğın en acımasız olduğu zamanlardayım.
Hiç bu kadar uzun susmadın sevdiğim
Hiç bu kadar uzun gitmedin bilmediğim yerlere,
Gözlerimi götürmeden yanında!
Yalnızca çocuklar ağlar ve yalnızca Allah affeder...
Cehennem boştu kötüler yokken,
Bir umuttu yalnızlık
Bir şeyleri paylaşamamaktı belki,
Gözler dalıp giderken, yaralı bir sereye ağlayan bir buluttu belkide,
Belki belkilerle dolu bir hayattı bu...
Be gecenin karanlığında yürürken
Yıldızlar ağıtlar yakıp
Ay ağlıyordu.
Belki
Bütün insanları sevebilirdim,
Sevmeye senden başlamasaydım.
Her Gün Kendime Yeni Bir Beyaz Sayfa Açıyorum

Emrullah Çelik

Berzah

Ne vuslatım tam oldu, ne firâkım münkatı',
Bir hâl-i mu'allâkta durur ömrüm, mu'tarî'.

Ne mâzîye meylim var, ne âtîye emelim,
Bir sükût-ı müebbette asılıdır hevesim.

Terâzî-i kalbimde tartıldı hep vebâlim,
Ağır gelen ne cürmüm, ne de hâlis hayâlim.

Ne âhım âşikârdır, ne niyâzım mübhem,
Lisânımda düğümlü bir suskun istifhâm.

Tevellüd etti içimde iklîm-i bî-nidâ,
Ne rüzgârı ferahlatır, ne yağmuru şifâ.

Kelâmı öğrendikçe eksildi nutkum,
Büyüdükçe sükûtum, daraldı ufkum.

Bir derd-i nâ-müsemma çöreklenmiş sîneme,
Ne devâ ister kendine, ne de zehr ü siteme.

Ne pişmânîye sığdım, ne sürûra erdim,
Arada bir vücûdum, ne bildim ne bildirdim.

Duâ ettim bu def'a talebsiz ve hesâpsız,
"Olduğu gibi olsun" dedim, lütuf da azâb da nâsız.

Zîrâ insan murâdın ne olduğunu bilmez,
Karanlık bile ister kendi gölgesiz gezmez.

Bir cerhâ-yı sâbite var ki kanamaz,
İyileşmez dahi; lakin hikmetle anarmaz.

Gelen geçti gönülden, giden dahi meksûr,
Bazı sûretler hafif, bâzısı pek mes'ûr.

Bir sandûk-ı hafî var kalbimde nîm-açık,
Ne ketm olur bütününüyle, ne ifşâsı açık.

İşte burdayım şimdi: ne bed' ü ne hitâm,
Berzahta bir idrâk, ne selâm ne kelâm.

Sorulursa yerim: "Nerededir menzil?" diye,
Derim ki:
Ömür tartıldı,
Ben kaldım kendime.

Emrullah Çelik

Bir Dinlesen Ya!

Düşmeden yürüyebilmek tüm çabam.
Zamanın acımasız cizgisi arasında.
Tüm çabam seni daha çok sevebilmek için.....
Gözlerin her zaman aynı ışıkla baksın.
Kelimelerin ilk yazdığın andaki gibi etkili olsun.
Sen öylesine alışkınsın ki bunlara.
Sen yazılmamış tüm senaryoları ezberlemişsin.
Ben yapamam dediğim ne varsa;
Hepsinide yapı vermişim seni tanıyınca.
Ne keyifle okuduğum şiirler ezberimde,
Ne de bağıra çağıra söylediğim şarkıların sözleri.
Yağmurla yürüdüğüm sokaklarda kayboluyorum.
Yağmurda iliklerime kadar ıslanmalarım çalındı.
Kocamam bir hiç koynuma aldığım.
Bitmez sandığım herşey bitti.
Kıyametler benim dışımda kopuyor ama.....
Ben yaralanıyorum.
Bir kurşun sıkıp gitmek vardı.
Caresizliğin göğsüne.
Basit şeyler bekliyorum hayattan.
Siyah bir gecede yazdığım tüm şiirler.
Kanatıyor yüregimi.
Derin,derin izler bırakıyor kalbimde.
Düş kırıklıklarımı aldım,heybeme ben.
Ne insan katarları umurumda.
Nede hayat.
Bir resim yaptım sen varsın.
Bir şiir yazdım sen varsın.
Bu nasıl bir vaka anlayamıyorum.
Yağmuru gözlerine gizledim.
Sokakları gönlüme.

Emrullah Çelik

Bir Gönül Gazeli

Gönül ufkumda gamla yandı dertli bir hayal
Ki kâh serin bir esintidir, kâh ağır bir hal

Hüzünle çizdi yâd ellerde kalan izleri
Aşına gözlerde saklı eski yıldız izleri

Bir mahlas olur her heceye içten bir avaz
Arya misali yankılanır her nefeste naz

Kederle harman oldu her bir söz, her eski düş
Bir nefes gibi çırpınır, bir dualı gülüş

Sessizliklerde yankılanan kırık bir zikir
Zamanı aşkla yoğurur her kırık, her fikir

Bir damla gözyaşı, bir dua, bir sonsuz emel
Bu gönül, bir dervişin yürekten nağmesiyle gel

Emrullah Çelik

Bir Gülün Soluşunu Seyreder Gibi

Bir gülün soluşunu seyreder gibi
Yavaş yavaş eksildim senden
Bir bakışın yankısı kaldı duvarda
Sesin değil sessizliğin ezberimde

Zamanın gölgesinde kaldım
Kendimi unuttum adını hatırlarken
Bir parça rüzgâr oldun geçtin tenimden
Ve ben hâlâ o esintinin içinde üşüyorum

Bir rüyanın ortasında kayboldum
Uyanmak istedim sen çıkardın karşıma
Küllerim bile sana benziyor şimdi
Yakmak istedikçe yanmayı sevdim

Sus artık bu sessizlik de senin gibi
Soğuk ama alışılmış bir sığınak
Ve ben hâlâ
Senin yokluğunun sesini dinliyorum

Emrullah Çelik

Bir İz Düşmüş

Bir iz düşmüş önüme bir nefes değer içime
Geceyi taşır diliyle...
Yürüdükçe çoğalıyor, ben sustukça çoğalıyor acı.
Yol kapanır yüzüme,
Dokunsam çeker elimi,
Ama içimde bir ateş var; sönmez yakar beni.

Geri dön desem gönlüme, dönmez...
Alışmış yarasına.
Yarım kalan ne varsa yüklenmiş omuzlarıma.
Yal pas tuttu içimde...
Ben küle döndüm üstünde
Rüzgâr duyunca ismimi dağıttı,
Savurdu beni kendince.

Düşe kalka öğrendim kendime,
Gölge bile dar geldi bazen bana...
Ama yürüdüm yine.
Ben yoldaydım yolu beni sardı;
Giden gitti kalan içeride yandı.
Bir ses dedi ki yürü oğul...
Yol seni tamamlar.

Bir taş koydum önüme,
Kaybolan hatıra diye.
Bir iz bıraktım ardımda
Belki dönerim yarına diye.
Karanlık değil düşmanım.

En bildiğim yer aslında
Işığı değil sesi aradım,
Yol verdi kendi yankıma
Geri dön desem gönlüme dönmez...
Bildiğimiz inat işte...

Yoruldukça... Anladım,
Bazı yükler insanın kendi ile
Yal pas tuttu içimde...
Ben küle döndüm üstünde
Rüzgâr duyunca ismimi dağıttı,
Savurdu beni kendince.

Düşe kalka öğrendim kendime,
Gölge bile dar geldi bazen bana...
Ama yürüdüm yine.
Ben yoldaydım yolu beni sardı;
Giden gitti kalan içeride yandı.
Bir ses dedi ki yürü oğul...
Yol seni tamamlar.

Bazen yol yürütür seni,
Sen yürüdüğünü sanırsın.

Bazen bir taş anlatır, her şeyi
Sen konuştuğunu sanırsın.
Bir gün anlarsın aradığın kimse değil...
Yalnızca kendinsin aslında.

Yol pas tuttu, içimde dünya dardı.
Savruldum rûzgâra ama,
Ama yol sardı her darbeyle biraz eksildim.
İçimde yürüyen ben asla yarım kalmadı.

Ben yolun içinden geçtim.
Yol ben de kaldı.
Ve bir ses dedi:
Yürü oğul...
Bu yol seni tamamlar.

Emrullah Çelik

Bir Yanık Türkü Tutmuş

Kül oldu gözlerimde yolların bekleyişi...
Dönüşü yok bu ömrün, silinsin eski izi...
Bir yanım taş bu dünyada, bir yanım yaşlı...
Bükülmüş bir sızı kaldı, rüzgârın sesi...

Çöktü omzuma dağlar, ağır indi karları,
Vurdu gece ayazı, yandı ruhun yaraları.
Vurdukça sert rüzgârlar, savurur can harları,
Gölgesine döndüm dünya, yuttu beni yolları.

Döndü devran başıma, nefesim dar içimde,
Bir yanık türkü tutmuş, çağırır beni içimde.
Dallarım kopsa dahi, düşsem bile yerlice,
Ben yine düşmem dara, ışık yanar içimde...

Bir söz kaldı dudağımda, yakar hâlâ özümü,
Analı bir feryattır, saklar derin yüzümü.
Yalnızlık bir kapıdır, açar ömrün közünü,
Varır dayanır kalbe, sessizliğin izi.

Döndü devran başıma, nefesim dar içimde,
Bir yanık türkü tutmuş, çağırır beni içimde.
Dallarım kopsa dahi, düşsem bile yerlice,
Ben yine düşmem dara, ışık yanar içimde...

Ne çok yük düştü cana, ağır bastı yılları,
Ne çok iz kaldı tende, saklar içte sırları.
Kırılır insan ama, saklar gönül yaraları,
En son kendi der ki: "Dindir acı narları..."

Gidenlerin ardında hep yarım kaldı adımlar,
Bir çoban ısığıdır içimde gezen avlar.
Rüzgâr neyi götürürse geri vermez o yıllar,
Ben yine yürür sessiz, içimde büyür yollar.

Kül oldu gözlerimde...
Dallarım kopsa bile...
Işık yanar içimde...

Emrullah Çelik

Bir Yol var Önümde

Bir yol var önümde,
Ne başı belli, ne sonucu.
Gitsem eksileceğim,
Kalsam yarım kalırım.

Bir ses var içeride,
Fısıltıyla soruyor:
"Nereye gidersen git,
Kendini bulabilir misin?"

Gitmek mi zor, kalmak mı bilinmez,
Her adım biraz kayıp, biraz nefes.
Belki gitmek bir kalma biçimidir,
Belki kalmak da bir gitme sesi...

Bir pencere var içimde, bir açık, bir kapalı.
Bir yanım rüzgâr ister, diğeri sığınak arar.
Kök salmak mı gerek, yoksa uçmak mı?
Belki ikisi de aynı yola çıkar.

Gitmek mi zor, kalmak mı bilinmez,
Her adım biraz kayıp, biraz nefes.
Belki gitmek bir kalma biçimidir,
Belki kalmak da bir gitme sesi...

Yollar uzar, kalpler yorulur,
Ama her dönüş yine kendinedir.
Bazen yürümek sessizliktir.
Bazen durmak bile bir devrimdir.

Ne giden, ne kalan kazanır,
Yeter ki yolda kendini unutma.
Her seçim bir vedadır,
Ama her veda, bir doğuma gebe.

Emrullah Çelik

Bozlak

Dağların doruklarında yankılanır,
Bozkırın sesi, bozlaklarla dolu.
Yüreğimde yangın, duman dolu,
Bozkırın çılgın rüzgarı savurur beni.

Göçer kuşlar gibi dolaşırım,
Bozkırın sonsuz enginliğinde.
Dertliyim, hasretliyim, yaralıyım,
Bozlaklarla avunur, yüreğimde yangınlarla yanarım.

Yıldızlarla süslenir gece,
Bozkırın sessizliğinde yankılanır sözlerim.
Gurbet ellerde özlemle yanar,
Bozlaklarla avunur, gözyaşlarımı dökerim.

Bir gün gelir, dönerim ana yurduma,
Bozkırın toprağına, rüzgarına.
Bozlaklarla söylerim sevdama,
Anadolu'nun ruhuyla, yüreğimdeki aşkla yanarım.

Emrullah Çelik

Daha Ne Kadar Sürecek Bu Kaçışlar

yine nazlarda
yine kaçışlardasın
kaç bakalım
daha ne kadar sürecek bu kaçışlar...

ne zaman sussam
ve ne zaman kötü olsam
sanki hiç sevmiyormuş gibi
sanki tanımadığın biriymişim gibi
umursamaz ve rahat tavrınla
deli edercesine beni
kaç bakalım
daha ne kadar sürecek bu kaçışlar...

oysa ben
kararımı vermişken
tam gidecekken
gitme diyen sen
sensiz ne ederim diyen
sonra yine kaçıp giden
kaç bakalım
daha ne kadar sürecek bu kaçışlar...

sarsa bedenimi kordan geceler
titretse ruhumu,eritse düşünceler
duymasam sesini kahrolsam
gıldırısam alamasam senden bir haber
kaçma artık yeter
kaçtıkça herşey biter
sus ağlama,bağırma öyle
hem kızmada
gitmem gerekiyor
bakma yüzüme öyle
sadece sus,bu bana yeter
bir kelime bile konuşma
ne sesin duymak isterim
ne görmek yüzünü
sakın ümitlenme
artık dönmem geri
yasta tutma arkamdan
tek bildiğin şeyi yap yine
hadi kaç
sen kaçtıkça
yürek dolusu sevgiler
uğruna serilmiş ömürler
bir bir kaçıp giderler
kalplerinde sana yer verdiler
hani şimdi neredeler
diye sorma sakın
şimdi onlar çok uzaktalar
geride bir sen
birde vicdanını bırakarak

kaçıp gittiler
hadi şimdide kaç göreyim seni
hadi kaç ey sevgili
vicdanından da kaç göreyim seni
dememişmiydım sana
daha ne kadar süreceksin bu kaçışlar

Emrullah Çelik

Deniz

Deniz gözlerin bakmaz
Gözlerime bir kez
Ellerin dokunmaz yüreğime
Uzanıpta;
Sesin gelmez isteyerek
Sesn bazen rüya gibisin,
Bazende gerçek,
İki kulagın var ne işe yarar söyle
Hadi kulakların sağır diyelim belki,
Ya kalbin, ya hislerin nerede;

Emrullah Çelik

Derbeder Seferim

O mavi dűş ki yolcu telaşının hep içinde,
Ben ömrümün çatısını sıvardım balçık ile.
Bir âh u zar ki dolmuştu gönöl şişemde yine,
Hakikat bu acıyı kendime öğretiyordum.
Yıkılmış ömrün bağı, virane bir harabe,
Kopan fırtına sustu da kalmak derin hesabe.
Ne bir dost buldum, ne umut doldu kitabe,
Zamanın hükmünü dűşűme öğretiyordum.
Susmak dűşmüş payıma, cehenneme komşu dünyam,
Yutarsın tüm yangını, kül olur mazlum rűyam.
Karanlık bir figanda boğmuş onu hatıram,
Bu sessizlikle ömrüme zamanı öğretiyordum.
Gűzel hayalin ardında perişan oldum ezel,
Kırılmış eski yolda ne bir iz var ne de gűzel.
Bu derbeder seferimdeki gamım bir öműr belâ,
Kendimden gayrı aşk-ı mazime öğretiyordum.

Emrullah Çelik

Dertleşme

Kaydım düşölsün yıllanmış şarap şişelerinde
Avuçlarımda dolsun hasret yaşlarım
Ardından bakarken
Yağmurlu bir günde ıslansın alyuvarlarım
Yetmez mı tezgahlarda satıldığım
Kalemimden dökölen her hece kurşun bana
Dilimden dökölen her bir kelime düşman
Sensizlik zindan bana,
Ne kekik kokusu ne de tütün kokusu
Burnumdaki sızının nedeni
Senden gelen her dert kabulum
Yeter ki konuş benimle
Bak getirdiğim güller solmuş
Kalk artık şu yerinden
İnan göz yaşlarım kafi değil bunlara
Bir şeyler oluyor biliyorum
Şenin sesinden belli
Öldü diyorlar senin için
Sen öldüysen ben kimle dertleşiyorum,

Emrullah Çelik

Don Baba

Kum tanesinden akan taneler gibiydi zaman.
Yağmurlu bir günün ardında bıraktım sesini,
Gök yüzü karanlık baba nerdesin.
O gün bendeki her şeyin başladığı bir gündü.
Tarih gidişini yazıyordu.
Gök yüzü karanlık baba nerdesin.
Her gece uykusuz gecen gecelerin ızdırabına burunuyordu,
Ben se sıkı sıkıya kol saatimi tutup,
Zamanı durdurmaya çalışıyordum
Elimi kaldırdığımda görüyordumki
Kendi,kendimi kandırıyordum.
Gök yüzü karanlık baba nerdesin.
Ah keşke kendine disardan bir baka bilsen
Bir sır olurdu ardında bıraktıkların
Babasız kalmanın huznu kavurmustu cocuklugumu
Şartlar cetin babasızlık zordu
Onüç yaşında erkeksi görünümüm hayata dik duruşum
Sırf bu yüzdendi.
Gök yüzü karanlık baba nerdesin.
Yürüyorum kafam boş ellerim soğuk.
Ayaklarım çıplak.
Elbisler ısıtmıyor benı.
Gömlegimin düğmeleri, montumun fermuarı yok
Gök yüzü karanlık baba nerdesin.
Bir şarkı söylerim şimidilerde
Baba bir masal anlat bana
Ben soylerim sen ağlarsın
Belki kim bile bilir gittiğin uçakla selamlar yollarım sana
İlk ben acarım calan telefonu sen aradın diye
Merakla acarım posta kutusunu
Mektup geldimi diye.
Gök yüzü karanlık baba nerdesin.
Biz büyüdük baba
Hiçbir şey bıraktığın gibi degil
Gönderdiğin elbiseler bile olmuyor bize
Abiminkileri ben alıyorum
Benimkiler konu komsuya
Yani Hiçbir şey bıraktığın gibi degil
Olsun buda bole olsun
Gurbet anımızda yazgı özlemlerimize kavusmak olsun
Ha sahi unutmadan anneminde selamları var
Parasını pulunu batırırım dönsün artık diyor
Güneş dağları tırmanıyor
Dön baba

Emrullah Çelik

Dön diyorsun

Gittiğin yerden dön diyorsun,
Dönemem ki
Gök yüzü karanlık nerdesin diyorsun
Terk edemediğim bir memleketteyim
Yağmurun delice yağdığı
Korkunun kol gezdiği bir gecede
Korkuyorum gel diyorsun
Gelemem ki
Zindanlardayım gülüm,
Her yanımda perde duvarlarla örülü
Dönem ki
Yalansa boş ver yalan olsun
Sevda ise boş ver hayal olsun
Don demen çare olmaz dönemem ki

Emrullah Çelik

Dua

Çeki ver gemini hizaya gel.
Etme artık inat,
Hadi sende hizaya gel.
Öyle bir nida eyleki bana.
Rabbime yakarayım.
Sana avuçlar dolusu dua ısmarlayayım.
Etmesinler beni sana havale.
Ne olur çeki ver gemi
Hizaya geleyim.
Yeter artık bunca eziyet
Bunca gunah.
Sok artık hizaya
Bu kulun gunahlarında arınsın

Emrullah Çelik

Eksik Bahar

Bu soğukluk annemin sarılması,
Tenime değerdı, içim ısınmazdı.
Gözünde saklıydı sevda yarısı,
Sevgi konuşmazdı, sessiz kalırdı.

Başımı koyardım yorgun dizine,
Kalbi atardı da bana uzaktı.
Bir ince mesafe girerdi yine,
Şefkat var idi de sanki kısaydı.

Sessiz göğsüne yaslanırdım ben,
Sevgi var gibiydi, lâkin yorgun.
Bir sıcaklık düşerdi yüzüme,
İçimdeki kışa değmezdi hiç gün.

Ellerini tutmak isterdim uzun,
"Biraz daha kal" derdi içimdeki hâl.
Çocuk yüreğimde büyürdü hüzün,
Sıcak bir kelime düşmezdi hiç dalından.

Gözleri bakardı derin derine,
Çok sevmiş de yorulmuş gibiydi.
Bir söz titrerdi ince diline,
Yarım kalmış eski bir türküydü.

Sarılığı vardı, eksik değildi,
Ama aceleydi geçerdi içimden.
Sevgi oradaydı, inkâr değildi,
Dinlenir gibiydi uzak bir yerden.

Şimdi biri sarılınca bana,
İçimde ürkek bir bekleyiş var.
Isınmak isterim yana yana,
Kış değil üşüten, eksik bahar.

Emrullah Çelik

Eksilmiyor Bu Acı

Yüreğimiz tufanlara,
Gözlerimiz yağmur bulutlarına gebe.
Doğrularımız cisimsiz,
Yalanlarımız ayyuka çıktı,
Ve biz her kelimeyi tartmadan bıraktık gökyüzüne.
Bilmem kaç kere kopardık hayatı düğümlediğimiz yerden,
Kaç kere çarmıha gerdik umutlarımızı,
O incecik iplerle bağladığımız hayalleri,
Her düğümde biraz daha koştuk kendimizden.
Kırdık, kırıldık,
Gözümüzü kör ettik, gece kaldı elimizde,
Elimizdeki tek teselli belki de,
Gölgelerde kaybolmuş bir sabahın izleri,
Ki o izler de siliniyor,
Yavaşça, fark ettirmeden,
Gözümüzü alamadığımız o karanlık
Yavaşça sarıyor etrafımızı.

Biz bize mahcup,
Ağır aksak yalnızlığımız,
Sanki her adımda biraz daha büyüyen,
Biraz daha ağırlaşan o boşluk.
Üstelik tüm kalabalıkların tam orta yerinde,
Sessizliğin yankılandığı bir boşluğun tam merkezinde,
Kimsenin duymadığı çığlıkların,
Bir fısıltı gibi kaybolduğu o yerde.

Ne günler doğmayı öğreniyor,
Ne de batmayı,
Zaman, duraksız bir döngüde sıkışmış gibi,
Ne ilerliyor ne de geri çekiliyor,
Biz ise hep aynı noktada,
Aynı kısır döngünün içinde,
Dönüp duruyoruz.

Tek bir harfi bile israf etmeden,
Her cümlede biraz daha eksilerek,
Benim aynalardaki o yalancı,
Her baktığında biraz daha silik,
Biraz daha uzak bir görüntü,
Eksilmiyor bu acı...
Bitmeyen bir yangın gibi içimizde,
Her nefeste biraz daha derinleşen,
Biraz daha kök salan.

Ve biz,
Kendimizi ararken kaybolduk,
Her adımda daha da uzaklaştık,
İçimizdeki sessizlik,
Kocaman bir boşluk gibi büyüdü,
Ve biz,
O boşluğun içinde,

Kendimizi yeniden bulmayı bekledik.

Emrullah elik

El Alem Ne Der

El âlem ne der, büyükler dururken,
Çocuğu öpüp koklamak ayıptır.
Sevgi gösterilmez herkesin önünde,
Sarılmak gizlidir, susmak makbuldür.

El âlem ne der, dizine oturtma,
Şımartırsın, sonra söz dinlemezmiş.
Bir "aferin" çoktur kalabalıkta,
Çocuk dediğin sertlikle büyürmüş.

El âlem ne der, erkek adam ağlamaz,
Kız kısmı da pek gülmez uluorta.
Sevgi içte kalır, dışarı taşmaz,
Yanak kızarırsa düşersin dert orta.

El âlem ne der, herkes bakarken,
Ananın eli çocuğun başında durmaz.
Gece karanlıkta sessizce severken,
Gündüz vakti yüzüne vurmaz.

El âlem ne der diye diye,
Bir nesil büyüdü eksik baharla.
Sarılmak kaldı evin kuytusunda,
Sevgi konuşmadı kalabalıklarla.

Şimdi biz çocuklarımızı öperken,
Bir yanımız hâlâ ürkek biraz.
Sanki biri çıkıp diyecek hemen:
"Ne yapıyorsun, el âlem bakar!"

Emrullah Çelik

Emirdag

Eylül sıcaklığında düştük yollara

yol uzundu

Ankara'dan Emirdağ a

Anlaşılan yine aynı şey olacak tı

Mor kanatlı şiirlerde boğulacağım diye söylenip düştüm yollara

Karlar yağardı Emirdağ'a

Alabildiğine sokaklara vururduk kendimize

Cebimizde sigaramız ve elimizde biramız,

Yürürdük postallara vurup yolları,

Hep duyardık Emirdağa bir gelirken, birde giderken üzülsün diye.

Duyardık ta hadi ordan derdik içimizden,

Ama ayrılık dostluklardan dem aldıktan sonra anladık

Bir gelirken birde giderken üzüldük.

Sonraları şiirlere vurduk anıları

Karlar altında yürümeleri bir sevgiliyi beklemeyi,

Anılar aldı okul yokuşunda bizi aldı

Savurdu alabildiğine şimdilerde yazıyoruz alabildiğine o günleri.

Dostluklardan dem vuruyoruz.

Özlüyoruz

O günleri.

Plastik bir bardaktan çay içmeleri

Uzun uzun tartışmaları,

Ödevleri son güne bırakıp sabahlara kadar bitirmeye çalışmaları.

Akşam olunca bu gün evde ne yiyeceğiz

Diye arkada oturan ev arkadaşına bakıp sessizce uzun uzun seyretnmeler,

Yada gül benizli yarı evine bıraktıktan sonra

Hayalini de alıp koynuna uyumaları

Ve o gece sende kaldığı gün bayram etmeleri

Bulaşık sırası bana gelmesin diye takla atmalar.

Kara bir sobanın etrafına doluşup ısınmaya çalışmalar.

Ve denizlerden çaldığımız her bir dalganın üzerine sevdalarımızı yazmalarımız,

Kaç geceler yeminler edildi dostluğa,

Sevdaya dair kaç gece günaha girildi.

Ah işte o yeminler şimdilerde üç kuruşluk kiralık bir evin tuğla duvarlarında kaldı.

Şimdilerde duyuyoruz arka sokaklarda kuşçuların güvercinleri kurşuna
dizdiklerini

Yirmili yaşlardan otuzlara kurup saatimizin alarmini su başını bekleyen devler
gibi nehirlerle övgüler diziyoruz şimdi.

Sonra bir HAZİRAN sıcaklığında alıp bohçamızı düştük yollara

Mor kanatlı şiirlerde boğulduk

Ve sonunda Haziran yağmaya başladı ruhumuza

Vakit Emirdağ terk etme vaktiydi

Ah

İhanetlerden dağlanmıştı yüreklerimiz

Artık arkada bıraktığın şehre vurulma vaktidir

Ve göçmenlik çağı başlamaktadır

Vakit

Yolunu gözleyen şehri keşfe çıkma vakti

Vakit Emirdağı terk etme vaktidir

Gölgelerime tutsağım

Gölgelerim kelepçeleniyor

Eşyalarım toplanmış

Ve ŗiirlerim mor kanatlılar
Kimi zaman günlüktür
Kimi zaman sırdaŗ bir silah
Vakit Emirdağı terki diyar eyleme vaktidir

Emrullah  elik

Eşikte

Ne vardım bir kapıya, ne çıktım içinden,
Bir durak tuttu ömrüm, adı konmamış derinden.

Ne saat ileri aktı, ne geri döndü zaman,
Bir suskunluk tartıldı kalbimde ağırdan.

Omzumda taş sandığım şey, adını bilinmez yük,
Ne geçmişe benzerdi, ne geleceğe dönük.

Bir nefes askıdaydı, göğsümle dua arasında,
Ne vazgeçmekti bu hâl, ne kalmak sevdasında.

Bir iç iklim kuruldu sessizliğin ortasında,
Yağmur yağmazdı ama her şey ıslaktı aslında.

Ne çok söz öğrendim de söylemedim kimseye,
Dil büyüdükçe kalbim dar geldi kendine.

Bir ağırlık çöktü içime, adı yok, izi var,
Taşındıkça öğreten, bıraksam beni boğan sırlar.

Ne pişmanlık tam kaldı, ne sevinç yer buldu,
Bir ara hâl ördü beni, ne eksik ne doldu.

Duâ ettim bu kez sessiz, talep etmeden,
Sadece "olduğu gibi" dedim içimden.

Çünkü insan bazen ister ama bilmez neyi,
İçindeki karanlık bile ister kendi gölgesini.

Bir acı kaldı bende, bağırmayan, uslu,
Ne kanatır ne iyileşir; öğretir susuşu.

Her yara kapanmazmış, ama şekil değiştirir,
Bir gün diken olur, bir gün yoldaş kesilir.

Gelenler geçti içimden, gidenler de kaldı,
Bazı yüzler hafifti, bazıları ağırdı.

Bir sandık var içimde, kilidi kırık,
Ne açılır tam olarak ne de kapanır artık.

Burada durdum işte; ne başlama hevesi,
Ne bitiş yorgunluğu
Sadece idrak nefesi.

Eğer sorarsan bana: "Neredesin şimdi?"
Derim ki:
Hayat beni tarttı,
Ben kendimi seçtim.

Emrullah elik

Filistinli Çocuklar

Toprağımın üzerinde büyüdüm ben,
Gökyüzünde barışa dair hayallerle.
Ama ne yazık ki, hep savaş gördüm ben,
Gözlerim doldu, yüreğim yangınlarla.
Babamın elleri toprakta işlerdi,
Annem dualarla yüreğimizi beslerdi.
Ama bir gün geldi, yıkıldı düşlerimiz,
Evlerimiz bombalandı, gözlerimiz yaşlarla doldu.
Toprağımıza haksızlık ettikleri gün,
Kardeşlerimizi kaybettik, yüreğimiz yandı.
Ama inanıyoruz, bir gün özgür olacağız,
Filistinli çocuklar olarak, umutla bakıyoruz yarınlara.
Biz direnişin çocuklarıyız, asla pes etmeyiz,
Özgürlük için mücadele ederiz, yürekten.
Toprağımızda barışın yeşereceği gün,
Filistinli çocuklar olarak, hep birlikte güleceğiz.
Gökyüzü barışın seması,
Güneşin gülüşüyle aydınlanacak.
Toprağımızda özgürlük çiçekleri açacak,
Filistinli çocuklar olarak, hep birlikte güleceğiz.
Gözlerimizde umut ışıkları,
Yüreklerimizde sevgi dolu hayaller.
Düşlerimizde birbirine kenetlenmiş eller,
Filistinli çocuklar olarak, özgürlüğe doğru yürüyeceğiz.
Bir gün gelecek, engelleri aşacağız,
Düşmanlıklar sona erecek, barış hüküm sürecek.
Toprağımızda kardeşlik baharı,
Filistinli çocuklar olarak, hep birlikte güleceğiz.

Emrullah Çelik

Gam Çekme

Güller dökülmekte duvarlardan sessizce
Yüreği kırılmış bir lambanın ışıktan.
Sürgülemiş ölümlerin ardından kapılar
Ayak sesleri karanlığın bunlar
Bırak taşlasınlar katilleri
Dokun taştan oyulmuş göğüslerine bir , bir Sfenkslerin
Çıksın gözyaşların taştan.
Karlar düşsün beşiğine
Gam çekme sen gam
Ortalık kararıp hava soğuduğunda
Sus ve kendine sakla gözyaşlarına bulanmış sözcüklerini
Yitip gittiğinde gecelerde,
Bir bekçinin terk ettiği kuleden
Bakmakta bir baykuşun gözleri

Emrullah Çelik

Gamlı Haylim

Gönül ikliminde doğan bir hayal,
Serin rüzgar gibi eser her hâlde.
Bazen dua olur, bazen efkâr,
Gamlı hayalim, sükûnum sensin.

Yanmak mı?
Vuslatın bedeli,
Her nefeste doğar özlemi derin.
Ben bir derviş, sen gönül ecelim,

Gamlı hayalim, derdimin sesi.
Bir gece vakti yıldızlar ağlar,
Söz tükenir, gönlümle çağlar.
Bir sır gibi gizli dağlar,

Gamlı hayalim, sabrım sensin.
Yanmak mı?
Vuslatın bedeli,
Her nefeste doğar özlemi derin.
Ben bir derviş, sen gönül ecelim,

Gamlı hayalim, derdimin sesi.
Bir nefeslik serinlik, sürekli sızı,
Her gamda bulurum senden bir iz.
Bir fincan çay kadar ısıtır insan,

Yürekler yan yana, sabaha varsın.
Gamlı hayalim... derdimin sesi...
Gamlı hayalim... sükûnum sensin...

Emrullah Çelik

Gaz Lambasının Ayazında Mualla

Gaz lambası titrer ayazında...
Gölge düşer karlara; ha gız, biraz da...
Zemheri çöker içime, yüreğim ağırlaşır.
Bir sıcak nefessin sen bu yarada, Muallâ...
Ey gece... Al beni koynuna.
Soğuk vurur duvarın boynuna;
bir ışık sızar lambanın oyununa,
umudum yanar sessizliğin koynunda.
Zemheride doğdun kar içine, Muallâ...
Gaz lambası yandı; duvarlar üşüdü.
Karla yıkadılar seni, duayla sardılar.
Deden "Muallâ..." dedi; sustu tipi, dağlar bile durdu.
İçime düştün o gün, be gız... Ağır bir yara gibi.
Zaman, bavul gibi dağıldı içimde.
Keder düştü ömrüme, her bir ana çizik oldu.
Altmış yıl geçti; çocuk kaldı bu can.
Muallâ... Zamanla barışan yanımın adı oldun.
Hey gidi ömür...
Aşıkâr doğdu; karanlığıma nur düştü.
Mahlas'la tamam sandım; kor düştü yüreğime.
Gidemediğin yollara daldın; dönemediğin yolların ağırlığı kaldı.
Kerpiç duvar, toprak dam... Gözyaşına mihman oldu.
Kalbini zindan ettin; zincirini kendin çaktın.
Yanık bir türkü oldun; duyulmadın, sustun.
Ben yandım da diyemedim.
Evlatların vardı; yıldızlara yük ettin derdini.
Karanlıkta titreyen lambaya astın korkularını.
Toprak damda üşüdü; sarıp sarmaladın yaramızı.
İki çocuk, bir kadın... Uç sessiz umut koydun içimize.
Lambalar söndü; içim sönmedi.
Vuslat sandım merhameti;
meğer gözlerde saklı bir sırmış.
Azrail kapıya geldi; sustu söz, göçtü can.
Kefen gibi çöktü gece; içimde bir ömür dolaştı.
Muallâ... Dünya yalan, acı ise gerçek.
Kader kırdı beni; örsle dövdü her yanımı.
Gaz lambası altında büyüttüm kendi canımı.
Derman aradım; buldum kendi yanımı.
Aynaya baktım:
"Muallâ... Bu yaranın, dermanısın da.
Tipi koptu içimden; yol düştü dizime kar doldu.
Şehir kaldı ardımda; yüreğimde eski yar.
"Her şey apaçık Aşıkâr" dedim; içim yandı.
Bir yanım toprak altında, bir yanımda bitmez zar.
Muallâ... Yâr acısı geçmez.
Musallada bir oğul... İçimde deniz mavisi.
Kumdan kalem yıkıldı; kaldı özlem yarısı.
Dua ettim; boğuldu her sözün sesi.
Dalga dalga vurdu içime yokluğunun acısı.
Muallâ... of... içimde büyüyen sessiz bir ağıt.
Hüzün yakışır sana, derdim hep.
Ebruli bulut giyin; yağ kalbime usulca.

Yusuf'un kuyusu gibi içim; sesim tutuk, dilim lâl.
"Ne olur sarıl bana, Muallâ..."
Derken üşür içim... Bağrım yanar hâlâ.

Emrullah Çelik

Gazel 1

Ne söyledim dil ile, ne sükûtum izhâr,
Bir yük göktü cânıma, ne inkâr ne ikrâr.

Kalbimde kuruldu bir gizli dîvân-ı hisâb,
Hükmü ne şerh eyledim, ne yazdım âşikâr.

Ne cürmümü bağırdım meydân-ı kelâma,
Ne affa yüz tuttum, ne diledim i'tibâr.

Bir cerh-i nâ-müsemma sînede saklı durur,
Ne kan ile söylenir, ne merhem eyler kâr.

Gamı figân sanırlar, bilmezler hâlini,
Ben tanıdım sessizce, oldu bana yâr.

Ne mâzîye meylim var, ne va`de-i âtî,
Bir anlık idrâk ile durdu kalbim karar.

Emrî, bu hâl sorulmaz ne sözle ne sükût,
İnsan kendin yargılar, kalır hükmü dâr.

Emrullah Çelik

Gazel 2

Ne bir feryâd kaldı dilde, ne bir arz-ı niyâz,
Sükût öğrendi gönlüm, sustu bende ihtiyâz.

Bir defter-i âmâlim vardı rûhumun içinde,
Ne açtım sayfasını, ne diledim i'tizâz.

Gizli bir terâzîde tartıldı cümle hâlim,
Ne fazlım ağır geldi, ne günâhımda imtiyâz.

Ömrüm dediğin şey, geçip giden bir sezâdır,
Kimi kendinle savaştır, kimi kendinle niyâz.

Ne aşkı ilân ettim, ne hicrânı söyledim,
İkisi de sustu bende, buldu yerinde temâz.

Bir cerh-i sâmitim ben, konuşmaz, sızlamaz,
Zamân dokunur geçer, kalır bende ihtirâz.

Ne mâzîye kapıldım, ne istikbâle kul oldum,
Bir ân-ı idrâk yeter, gerisi hep mecâz.

Emrî, bu hâl sorulmaz ne dostu ne düşmene,
İnsan kendin bilince, biter cümle münâz.

Emrullah Çelik

Gel Ey Sevdiğim

Yüreğimde bir keder var bugün,
Dertlerim sarar her yanıma.
Gönlümde gam yüklü bir gün,
Dizlerimde ağır bir yük var.

Gökyüzü bulutlu, güneş yok,
Yollar bomboş, dertliyim çok.
Gözlerimde yaşlar, akıp usulca,
Kederli türküler dökülür dudaklarımdan.

Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Kederimden kurtar, yüreğimi yarım.
Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Kederli türküler söylerim sana.

Dağlarda dolaşırken rüzgarla,
Yüreğim çarpar aşkla, heyecanla.
Dalların arasında kuşlarla,
Ben de özlemle çağırırım seni.

Bir gül bahçemde solarken,
Seni düşünürüm her an içimde.
Yıldızlar parlar gökyüzünde,
Ben yüreğimle çağırırım seni.

Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Hasretle yanarım, hasretle ararım.
Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Seni beklerim, seni çağırırım.

Kederle doğan bu gönül,
Hasretle doldu yine.
Gözyaşım bitti, dua kaldı,
Adın hâlâ dilimde...

Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Kederden doğmuş bu türküm.
Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Adını andıkça dirildim ben...

Emrullah Çelik

Gerçeksın Biliyorum

Şiirlerim mor kanatlılarım.
Yine dile geldiler.
Ayagıma postallarımı alıp karlı yollara vurmak var
İçimdeki güvercinler uçtu uçacak
Bense yine namlu uclarındayım.
Soyleyemez dillerim;
Kaç zamandır yokum kendimde, kaç zamandır yoksun.
Ne ben alışabildim sensizliğe,
Ne tütün kokusu sinmiş odam alışabildi.
Hayalinde can bulan gülüşünü özledim.
Kendimde unuttuğum ne varsa bulduğum hayalini özledim.
Özlemlerim işgal edince yüreğimi,
Bu şehri yakmak istedim,
Bilmekteyim yanmaların acısını ama
Senin bu acıyı bilmeni istemiyorum.
Sen yanmaları bilme, sensizliğimde yanmalarımı bilmediğin gibi...!
kalbimdeki umut kırıntılarını senin yüzündeki tebessümlere yüklüyorum
Öğreneceğim çok şey var sana dair.
Bilmediğim çok şey var.
Ama bir şeyi öyle iyi biliyorum ki...
Seni düşünmek içimde kırılmış bütün aynaları tamir ediyor.
Son Birkaç gündür.
Her gün batımında,
Yeni gelen günle beraber gözlerini diliyorum.
Ve buna inanarak söylüyorum.
Zehir geceler yüregimin tutsaklığını inadına sorguluyor.
Şırası var her derdin yaşı olduğu gibi bazı şeylerin.
İşte o yüzden sustum şimdi
gerceksın biliyorum

Emrullah Çelik

Gidenler

Gidenler gitmiştiler.
Kalanlar akıntıya kürek çektiler.
Gidenler zaten gitmiştiler
Yok,yok böyle tembihlemek olmaz.
Ya yırtacaksın yeri ve göğü
Ya da nem ola sızlamayacaksın.
Boş ver gidenler gittiler.
Hoşça kal demeden.
Arkalarına bakmadan gidenler gitmiştiler zaten.
Senin bir Hoşça kal neyine gerek
Gidenler zaten gittiler
Sen ağlamana bak
Gidenler gittiler.

Emrullah Çelik

Gidenler 2

Bazıları gitmez, sessizce yokluğa karışır,
Kapıyı çarpmaz, vedalaşmaz,
Ama bir iz bırakmadan giden olmamıştır,
Çünkü insan, en çok izi kalanları unutamaz.
Gidenler hep sessiz gider,
Kalansa sessizliği taşır.

Her eksilen yüz, kalbe bir çizik,
Her kayıp, biraz daha yaşamın ağırlığıdır.
Bir sabah eksilir evin sesi,
Rüzgâr bile esmez o gün.
Fotoğraflarda donmuş gülüşler,
Tozla kaplı bir zamanın içindeyim bugün.

Gidenler hep sessiz gider,
Kalansa sessizliği taşır.
Her eksilen yüz, kalbe bir çizik,
Her kayıp, biraz daha yaşamın ağırlığıdır.
Annem derdi: "Hiçbir şey sonsuza kadar kalmaz."
Meğer eksilmek, büyümeye dâhilmiş.

Her giden, içimde başka bir ben bırakmış,
Kaybetmek bile, sevmeye benzemiş.
Gidenlerin ardından ağlamam artık,
Kalanlarla tutunmayı öğrendim.
Belki gitmekten daha zor bu durmak,
Ama içimden yeniden yürümeyi bildim.
Sadece artık kaçmamaktır.

Emrullah Çelik

Gitmeseydin

Umursamıyorum artık gitmelerini.
Vedaların aklımdan silindi.
Ağlayan gözlerime yazdım seni,
Ah o dili lal olacak sevgili

Bu gün; başka bir hüzne doğdu sanki
Ağlamak için şartmı göz yaşı
Dudaklar gülerken ağlayamazmı
Boynuma örme olacak sevgili

Gidişine ne tütün kokuları sindi odama.
Umursamıyorumda saçlarımın aklarını.
Dostlarımla; meşkle ne de güzel hayat.
Yollarıma yol olaçak sevgili

Sözün özü şüdüdür ki
Anlatmanın kafi gelemediği yollardayım.
Özlemlerini talan ettiğin yerler.
Şimdilerde mahşer yeridir.
Karanlık gecelere mahkum eyledim kendimi.
Derdime derman olacak sevgili.

Emrullah Çelik

Gittiğin Yer Soğuktur Gardaş

Ahhhh...
Yüreğimin eşiğine bir kara taş düştü,
Adını andıkça içimden bir ses göçtü.
Gittiğin gün var ya...
Gökyüzü çöktü üstüme de, dünya bana dar düştü.
Ellerim uzanır amma, tutamam...
Gölgen bile kalmadı ardımda.

Vay vay gardaş...
Dünya malı bir yana da, senin yokluğun ağır,
Dizlerimin bağı çözüldü, içime bir ateş çağır.
Gözümde yaş değil artık,
Her damlası bir ömür yangın,
Gel desen gelemem gayrı,
Gidenin ardınca yol düşmez gardaş...

Kaldı umutlar yarım,
Ay doğar da hüzün iner,
Üstüme gece gece.
Bir ses gelsin istedim,
Senin o eski hâl hatrın hele...

Yoluna kilitmi vuruldu?
Dönüşün yokmu denildi?
Gittiğin yer soğuktur gardaş,
Üşümesin yüreğin orda bir gece.

Ahhh, ahhh...
Toprak seni saklar amma beni koymaz içeri,
Ben sana nasıl doyayım,
Nasıl susturayım bu yâri?
Gel desen gelirim amma
El yetmez o kara yere...

Canımdan can gitti gardaş,
Kaldım ben bu kederle.
Bir rüzgâr esse de,
Getirse kokunu bana.
Bir kuş konsa pencereye,
Sen sanırım hâlâ.

Dünya döner, ömür geçer,
Yaralar yine kabuk bağlar...
Ne gün doğar içime, ne gece diner ağlar;
Sen gideli içimde bir boşluk oyulur gardaş,
Bir mezar taşsız ağlar...

Emrullah Çelik

Gönül İkliminde

Gönül ikliminde yalanlar büyür,
Bir maske takılmış her güzel ömür.
Her gülüşü ardında bir sızı yürüyor,
Hakikat nerede, kim bilir öyle.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.
Giden dönmez, ama izi geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Vaatler, düşler, hepsi bir serap,
Kör kuyulardadır umuda hitap.
Bir nefesten suskun bir çırpınış,
Yalnızlık olur insana cevap.

Bir çift gözde saklı yılların izi,
Merhametle yanar bakışın dizisi.
Vuslat değil, diyor, bu anlayış,
Sükûtla anlatır gönlün sözü.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.
Giden dönmez, ama izi geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Bir sabah sessizce kondu Azrail,
Bir çift göz sustu, yandı kandil.
Kabullenmek dedi, vazgeçmek değil,
Yeniden doğmak acıya dahil.

Toprakla karıştı merhamet bile,
Zemheri gününde taş keser dile.
"Artık kuldan değil, Hak'tan dilerim,"
Dedim gönülden, içtenlikle yandım.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.
Giden dönmez, ama izim geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Bir gramofon çalar, çocuklar susar,
Sesinde gökyüzü, hüznle yanar.
Camlarda umutlar, dualar donar,
Bir anne bekler, sessizce yanar.

"Gör beni," der içten, "bir lahzayım ben."
"Ana kucağı var yüreğimde sen."
Küllerde köz kaldı, razıydı yine,
Hakikatten doğar sessiz bir beden.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.

Giden dönmez, ama izi geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Emrullah Çelik

Gönül İkliminde Yalanlar Büyür

Gönül ikliminde yalanlar büyür,
Bir maske takılmış her güzel ömür.
Her gülüş ardında bir sızı yürür,
Hakikat nerde, kim bilir öyle.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.
Giden dönmez, ama izim geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Vaatler, düşler, hepsi bir serap,
Kör kuyulardadır umuda hitap.
Bir nefes ararken suskun bir çırpınış,
Yalnızlık olur insana cevap.

Bir çift gözde saklı yılların izi,
Merhametle yanar bakışın dizi.
Vuslat değil, diyor, bu anlayış,
Sükûtla anlatır gönlün sözü.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.
Giden dönmez, ama izim geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Bir sabah sessizce kondu Azrail,
Bir çift göz sustu, yandı kandil.
Kabullenmek dedi, vazgeçmek değil,
Yeniden doğmaktır acıya dâhil.

Toprakla karıştı merhamet bile,
Zemheri gününde taş keser dile.
"Artık kuldan değil, Hakk'tan dilerim,"
Dedi gönül, yandı içten bile.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.
Giden dönmez, ama izim geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Bir gramofon çalar, çocuklar susar,
Sesinde gökyüzü, hüznle yanar.
Camlarda umutlar, dualar donar,
Bir anne bekler, sessizce yanar.

"Gör beni," der içten, "bir lahzayım ben."
Ana kucağı var yüreğimde sen.
Küllerde köz kaldı, razıydı yine,
Hakikat doğardı sessiz bir beden.

Gam doldu göğsüme, sözüm geçmiyor,
Bir sükût diyor ki: hakkım seçmiyor.

Giden dönmez, ama izim geçmiyor,
Merhamet kalmış yüreğimin içinde.

Emrullah Çelik

Gözlerim Firar

Dar geliyor yalanlarına, biçtiğim kılıf.
Gözlerim kendi yüzüme firarda yine,
Saklanır aynalar, yansır derinden.
Ne yapsam aralanamam,
Bu sahte suret perdesinden.

Kelimeler sustukça,
Bir gölge gibi, çekilip gidiyor.
Gözlerimdeki gizli bir sır,
Kendi yüzümde değişiyor,
Sırlarım birer birer canlanıyor.

Sessizce süzülürken yüzümdeki sahte gurur.
Kelimeler susar, büyü bozulur,
Aynalar kırılır, gerçekler başlar,
Yabancılaşır suretim, tanıdığım bir iz kalır,
Sessizlikte sadece yalanlar parçalanır.

Kursağımda bir hıçkırık, dilimde yarım kalan,
Bir yalan, bir yanılsama, örtemem üstünü,
Umudumun astarı yırtık, heveslerim yarım.
Gölgeler karışır, hayallerim suskun.

Emrullah Çelik

Gözlerin Yıldız Gibi Parlar

Gözlerin yıldız gibi parlar,
Kalbim seninle atar.
Sensiz geçen her an dar,
Aşkınla dolu bu yüreğim sana ağlar.

Seninle başlar her günüm,
Gönlümde seninle neşe, sevinç.
Sonsuz bir aşkın içindeyim,
Seninle buldum gerçek mutluluğu, sevgilim.

Birlikte yürüdüğümüz bu yolda,
Seninle her daim yanımda.
Gözlerinle aydınlattığın bu gece,
Sonsuz aşk şarkıları söyleriz birlikte.

Seninle varım, seninle varım,
Kalbim seninle atar, seninle yanarım.
Aşkınla dolup taşarım,
Sonsuz aşk şarkıları söylerim sana, yârim.

Emrullah Çelik

Günlerden cumartesi

Günlerden cumartesi
Ve sen benden gidiyorsun
Surat yapmam gitmemdendir
Boşluğa dalıp gidişim
Geri dönmeyeceğini bilmememdendir.
Günlerden cumartesi

Benden gidişinin bilmem kaç yüzüncü günü
Yüz çevirme boşa gecen yıllardan
Gül yüzlüm don artık
Günlerden Cumartesi

Benden gidişini saatler yıllara vurmuş
Kaç kere fallar baktırdım adımıza
Kaç falcının eşiğine ayak sürüdüm
Unut dedi falcılar
Unutamadım
Günlerden cumartesi

Gidişine dilim ağladı
Gözlerim sustu
Dön artık
Kadife bakışım
Günlerden cumartesi
Bak bu Cumartesi pazara dayandı
Gel hadi gel artık.

Emrullah Çelik

Güvercin Gerdanı

Güvercin gerdanı incecik, zarif,
Gökyüzünde kanat çırpın serüvenin kifayet.
Yükseklerde süzülür, rüzgârla dans eder,
Bembeyaz kanatlarıyla huzur sunar insanlara.
Gözleri masmavi, serin bir pınar gibi,
Gönlü hür, sevgi dolu, engin ufukları sezer.
Sessiz sedasız, bir meltem gibi geçer,
Güvercin gerdanı, özgürlüğün sembolüdür.
Baharla birlikte gelir, umutla dolar yürekler,
Dal dal gezer, şarkılar söyler şenliklerde.
Sonsuzluğa kanat açar, özgürlüğü müjdeleyen,
Güvercin gerdanı, sevgiyle yoğrulmuş bir destan.
Rüzgârla savrulan, gökyüzünde kaybolan,
Bir iz bırakır ardında, özlem dolu bakışlarla.
Güvercin gerdanı, özgürlüğün rehberi,
Sevgiyle dolu yüreklere umut saçar her dem.

Emrullah Çelik

Hakikat

Bir mesnevi yazmak özünde bir serüven,
Duygu dolu mısralarla dolu bir sefer.
Gönülden gelen seslerle dokunur her hece,
Bir yolculuk başlar, gizemli bir nefer.
Güneşin ışığı gibi aydınlatır sözleri,
Gecenin karanlığında yıldızlar gibi parlar.
Sevgiyle yoğrulmuş, hikmetle işlenmiş,
Kalplere dokunan, ruhları saran bir nar.
Bir masal anlatır gibi akar mısralar,
Gizli hazineleri açar, derin sırları yansıtır.
Sevgiyle yoğrulmuş, hoş bir melodi gibi,
Duyguların diliyle kalplere seslenir.
Bir mesnevi yazmak bir yolculuktur özünde,
Gönül diyarlarında gezinmek, hikmeti aramak.
Her mısra bir hazine, her kelam bir inci,
Yüreklere dokunan, ruhlara şifa olan
Hakikat, bir denizdir engin ve derin,
Bir yolculuktur insanın özünde seyrin.
Gerçeğin izini sürerken yüreğimiz,
Bilinmezliklerle dolu bu sonsuz serüvende.
Bazen gizlidir, perdeler ardına saklanır,
Bazen açık seçik, yüreklere akar sular.
Hakikat, sorgulamanın, keşfetmenin özü,
Yolun sonunda parlayan gerçek ışık özü.
Gözlerimiz kör olsa da, kalbimiz bilir,
Hakikati arayan, gerçeği hisseder.
İçimizde bir sızı, bir ses, bir his,
Hakikate doğru yol alırken rehberimiz.
Bazen acıdır, bazen huzur dolu,
Hakikatin yüzü, yüreklere ışık saçar.
Gerçekle buluşmak, özgürlüğün ta kendisi,
Hakikate varmak, ruhu sonsuzluğa taşır.
Hakikat, bir nefes gibi içimize çeker bizi,
Hayatın anlamını bulduğumuz o andır.
Yalın, saf, duru bir hissiyatla dolu,
Hakikatin izinde yürürken insanlık adına.

Emrullah Çelik

Hasret

Ne kahırdır, nede keder bu
Kalemin gözyaşı , kâğıdın ağıtıdır.
Bir uzun çizgi , bir kısa nokta.
Ayrılığı yok sayar gibi ,
Çıkmaz sokaklarla kavgadır bu.
Işıkları sönmüş caddelerde koşar gibi,
Turnalar misali gökyüzüne uçar gibi.
Yara gibi kabuk bağlamayan,
Aynada görünmeyen sima,
Duyulmayan feryat, figan,
Gidene yetişme çabası, telaştır bu telaş.
Kendimden bile sakladığım.
Dumanı tütmeyen od.
Bitmeyen acı ,tutamadığım sözdür .
Kaç hece , kaç satır.
Ölmeyen hayal kırıklığıdır.
Bakılmayan gökyüzüdür.
Şakaklara değmeyen yağmur,
Çıkılmayan dağ, basılmayan topraktır.
Çatlaracasına nefes almaktır.
Sonradan hatırlanmış yara gibi
Eksik dişini diliyle yoklar gibi.
Neyse ...Neyse bakalım buda geçer der gibi ,
Hiçbir zaman geçmediğini bile , bile.
Hasrettir bu H A S R E T .

Emrullah Çelik

Hayata Dair

Gün gelir.....
Kolların arasından ucar gider sevgili.
Ve başlarsın bir mücadeleye.
Ve uzaklardan bir cıglık gibi gelir sesin.
Gitti der gözlerini ovarsın.
Ve yüreğin mızrakla delinir.
Bazende.....
Sevdayı,Ayrılığı,Hüznü fısıldarsın.
Hıçkırıkların göz yaşlarında buluşur.
Üç kurusluk bir damın duvarlarında yankılanır.
İşte o zaman anlarsın.
Bu hayatın ta kendisidir.
Ve aşk yalandır.
Çıkıp bakarsın dışarı herşey aynıdır.
Ötobüsler mavi ve kırmızı
Tek bildiğin senin aşkın yalandır.
Ve hayat yeni duvarlar örür etrafına
Kendi sesinden bile korkarsın.
Edepliler içinde edepsizlikleri göre,göre
Edepsizleşirsin sende

Emrullah Çelik

Haziran gecesi

Bir Haziran gecesi
Emirdağı kar ile borandı
Usulca yanına sokuldum o gece
Teninin sıcaklığı bedenimi yaktı
Uykunun güzelliğı aklımı çeldi
Uzun uzun seyrettim seni
Yandım kavruldum o gece
Yalvardım yakardım o gece
Ateştim kül oldum
Küldüm savruldu poyrazında
Gözüm gökyüzünde parlayan aya takıldı
Aya bir bakış attım ki o gece
Öyle bir bakış attım ki
Ayaklarını yerden kestim
Kör oldu söndü
Ne yapayım heybetli heybetli
Parlayıp duruyordu
Dayanamadım
Galiba küstü bana kayboldu
Yalvardım yakardım
Barıştık sonra
Parlamaya başladı
Sonra yerini
Güneşe bıraktı
Güneşte dağların ardından
Öyle yükseliyordu ki
Kibirli kibirli
Dayanamadım onada bir tokat patlattım
Yüreğim yandı
Of be gülüm
Gündüz ayı
Gece güneşimi kaybetmişim
Ayı kör ettim zannetmişim
Güneş çarpmış gecemde
Güneşi tokatladım zannettim
Kör olmuşum gündüzümde

Emrullah Çelik

Heybem Boş Kaldı Ana

Kesin ve nettir ölüm, yol biter bir anda,
Ruh ayrılır bedenden, titrer dünya o anda.
Hatırlar kendini birden, unuttuğu ne varsa,
Heybem boş kalmış ana... Azabım da içimdedir aslında.
Heybem boş kalmış ana, sözümü tutamadım;
Döndüm dünyadan geri, ama geri dönemem artık.
Sen duy beni Yaradan, rahmetine sığındım;
Ben kendi azabımda, kendi kendimi yaktım.
Ne siz doldurursunuz heybemi, ne ben başkasınınkini,
Her ruh kendi yükünde taşır kendi yazgısını.
İyilikleriniz gelir bize rüya yolundan,
Seviniriz ama bil ki: kazancı hep sizdedir sonunda.
Kötü işlerin ağırlığı çöker kabre girerken,
Ruh bedeninde boğulur, çıkamaz kendi derdinden.
Azap sandığınız şey, kendi sözünün ateşi;
Heybesi boş olan ruhun, utancı en derin sestir.
Heybem boş kalmış ana, sözümü tutamadım;
Döndüm dünyadan geri, ama geri dönemem artık.
Sen duy beni Yaradan, rahmetine sığındım;
Ben kendi azabımda, kendi kendimi yaktım.
Sorgu melekleri gelir, gösterir ömrü bir bir,
Film gibi akar her an, ne yaşadıysan odur.
Unutmuştu ruh dünyada, madde perdedir ona;
Hatırlayınca gerçeği, küllenir dünya oyunu.
Bazı ruhlar çıkamaz hakikatin kapısına,
Utanır sözlerinden, eğilir secdesine.
Bazısına rahmet iner, bağışlanır gizlice;
Soldan verilen defter, sağa döner Rab emriyle.
Heybem boş kalmış ana, sözümü tutamadım;
Döndüm dünyadan geri, ama geri dönemem artık.
Sen duy beni Yaradan, rahmetine sığındım;
Ben kendi azabımda, kendi kendimi yaktım.
Bir gün gelirse hesabım, bir çit söz yeter bana;
Rahmetine sar beni, heybem dolsun duala.
Ölenler ölmedi aslında, doğdular yeni âleme,
Rüyalarla ses verirler "uyan artık" diyerek size.
"Biz hatayı yaptık, sen yapma" derler içerden;
İyilikle gelen her adım, huzur olur rüyalarında.
Niyetiniz hangi yoldansa, akıbetiniz odur,
İyilik bir pazarlık değil, Yaradan'a gizli yoldur.
Ruh sözünü tutunca serinler, tutmayınca yanar;
Heybe dolarsa cennet açar, boşsa insan ağlar...

Emrullah Çelik

Hezimet

Siz sanıyorsunuz ki, uyuyunca bitecek.
Kapatınca göz kapaklarınızı, dünyanın ağırlığı da kapanacak sanıyorsunuz.
Karanlığı bir battaniye gibi çekip örteceksiniz korkularınıza;
içinizdeki uğultuyu, dışarıdaki sessizliğe karıştırıp kaybedeceksiniz.
Ve sabahı... hep yaptığınız gibi, umut sanacaksınız
aslında sadece alışkanlıktan, çaresiz bir ezberden.
Oysa...
Gerçek hezimet tam da uyandığınız yerde başlar.
Çünkü uykuya itip susturduğunuz her acı,
sabahın soğuk alnında daha yüksek bir sesle çığlık olur.
Kaçtığınız gölgeler ışıkla büyür;
ve hiçbir perde örtmez artık
uyanmış bir kalbin çırılçıplak halini.
Bir kez açıldı mı o kapı,
içinizde yıllardır sakladığınız her şey,
odanın ortasında duran bir yabancı gibi yüzünüze bakar.
Saatler geçmez...
geçse bile ruhunuzda izler bırakır,
teninizde görünmeyen morluklar gibi.
Aynaya döndüğünüzde gördüğünüz,
hiçbir zaman yalnızca sizin yüzünüz değildir.
Orada yılların yorgunluğu,
birikmiş pişmanlıkları,
yarım kalmış haykırışları da görürsünüz.
Gözlerinize değil, geçmişinize bakarsınız.
Zamana değil, kendinizi bırakıp giden yanınıza.
Her "keşke", geri dönüp kalbinize çarpan bir kurşun gibi saplanır.
Her sususunuz, bir gün ses olup çınlar odanın duvarlarında
sizden kaçtığınız yerde, sizi yeniden bulur.
Ve anlarsınız... geç de olsa anlarsınız:
Kaçtığınız şey uyku değilmiş meğer.
Ne karanlık, ne gece, ne sabahın soğuk örtüsü.
Kaçtığınız...
kendinizmişsiniz.
Kendinizin ağırlığı, kendinizin kırığı, kendinizin sesi.
Ve en çok acıtan da şudur ki:
Kendinizden kaçtığınız her gece,
kendinize biraz daha yaklaşmışsınızdır.

Emrullah Çelik

Hıyanetname

Ben seni adam sandım, suretmiş meğer,
Gölgeyi şahıs bildim, cisim yokmuş meğer.

Diline bal sürmüşsün, niyetin sirke,
Tatlı sözün ardında gizli bir tırpan saklı belki de.

Vefa dedin, pazara koydun en önce,
İnsanı satmak sendeki bir tür meslekçe.

Ben seni savundum her mel'un mecliste,
Sen beni mezata düşürdün bir kahkaha uğruna gizlice.

Emanet verdim kalbimin en sâfi yerini,
Sen pazarlık açtın, indirdin fiyatını utanmadan beni.

Ben yük taşırken "insanlık" diye,
Sen terazi kurdun çıkar hanesine.

Emeği ekmek bildim, sen çiğnedin,
Sonra "kader" dedin, sıyrılıp gittin.

Ben "ayıp" dedim, sen "akıl",
Bu çağda vicdan olmuş nadir bir akıl hastalığı gibi sakıl.

Suskunluğumu sandın korkaklık,
Bilmezsin o sabırdır, ağır bir tokatlık.

Beni yaktın kendi ateşinle,
Sonra ısındın küllerimle, ne hikmetse.

Kırıldım amma eğilmedim,
Eğilen çoktu, ben diz çökmedim.

İnsan sattıkça küçülür ey mürâî,
Ben kaybettim belki, lakin kaldım baki.

Bir gün sorarlarsa "nerde kaldın?" diye,
Derim: "Nâ-ehil kalabalıkta kayboldum diye."

Artık kimseye omuz olmam,
Zira herkes bastı, ben yükselmedim oradan.

Ben insan kaldım bu fesad çağında,
Siz suret sattınız vitrin aynasında.

Beni kaybeden düşünsün şimdi,
Zira ben kırıldım amma kirlenmedim, bil ki.

Emrullah Çelik

Hicv-i Islah

Zann eyledi kim hüsn-i cihâna nizâm verir,
Bir kıl ile devrânı çevirir, hükm ü ferman verir.
Kaş yapayım derken eder tahrîb-i basar,
Çıkar gözün, hâlâ kendin üstad verir.

Bir tel çekip ebrûdan sanır ki fetih eyledi,
Âlemde kemâl ü marifet deryâsın seyr eyledi.
Göz çukur oldu, cemâl harâb u vîrân,
Ol nâ-dân hâlâ "ben ıslah eyledim" dedi.

Islâh namıyla fitne salar her yana,
Merhem deyü sürer zehri taze yaraya.
Sözün sîmâsı parlak, mânâsı sefîl,
Bir harf bilir, bin ukalâ kesilir âleme.

Ey kaş mimârı, ey hezâr fen iddiâlı!
Evvel nazar eyle aynaya, yüzün ne hâli?
Hüner sandığın tahrîb imiş meğer,
Âbâd eden Hak'tır, harâb eden sen gibi hâli.

Nice gözler senin cür'etinden kan ağlar,
Nice gönüller senin hünerinle dağlar.
Bir telin kadrin bilmeyen el,
Bir ömrü bir lahzada yıkar da bağlar.

Sükût eylesen âlem rahat bulur belki,
Kelâmın kesilse ferah bulur belki.
Zîrâ senin ıslâhın ateştir gizli,
Değdiği yeri kül eder, kalır dumanı belki.

Emrullah Çelik

Hisab-ı Samit

Ne davet ettim sözü, ne sustum bilerek,
Bir hâl çöktü içime, ne inkâr ne gerek.

Ne hâkim aradım ben, ne şâhid-i beşer,
Kendi kalbim okudu hükmü gizli defter.

Terâzî kurulmadı meydân-ı kelâma,
Kefeler içimdeydi, tartı sessiz ama.

Ne suçumu haykırdım, ne beraat diledim,
Bildim ki, kendi kendimi yargılarken eğilirdim.

Bir cürmüm vardı belki, adı konmaz cinsten,
Ne sözle eksilirdi, ne susmakla dinçten.

Ey nefis, sana çok kez kılıç kuşanmadım,
Ama her gece usulca seni ben tarttım.

Ne Fuzûlî gibi âhım taşı rahmete,
Ne Nefî gibi sözüm vardı celâlete.

Ben arada bir yerde, sesini yutmuş,
Kendi iç gürültüsünde yavaşça unutmuş.

Gamı bağırarak değil, tanıyarak sevdim,
Çünkü tanımadığım her acıyı incittim.

Bir cerh var ki içimde, kanamaz, bağırılmaz,
Sorulmaz "neden" diye, cevap da aramaz.

Geçmiş önümden geçti, yüzüme bakmadan,
Gelecek sustu kaldı, adımı anmadan.

Ne mâzîye sarıldım, ne ümîde tutundum,
Bir anlık idrâk ile kendimde durundum.

İmdi bu hâldeyim ben: ne ilan ne hitap,
Bir iç hesap bitti, kalbimde mühürlü kitap.

Sorulmazsa kimseye "Ne oldu?" bu gece,
Bil ki insan kendini bağışladı sessizce.

Emrullah Çelik

Hüzün Bulutları

Hüzün bulutlarından içtim bu gece,
Kalbimde sessizce düşen tek hece.
Sözlerin sustuğu yerde buldum seni,
Gece, bir pınar gibi aktı içime.

Dudaklarımda durdu eski adımlar,
Her kırık parçada bir ışık yanar,
Gönlüm bir ayna; kırılır içime.
Yandıkça nûr olur, düşer yüzüme.

Ne vakit çökerse gecenin yükü,
Toplarım adını titreyişime.
Hüzün bulutlarından içtim bu gece,
Kalbimde sessizce düşen tek hece.

Gözlerim saklar bir levhâ-yı aşkı,
Ebr-i hüznün ağır geçer üstümden.
Kalbimden süzülen ince bir türkû,
Adını andıkça uyanır dağlar içimde.

Hüzün bulutlarından içtim bu gece,
Kalbimde sessizce düşen tek hece.
Sözlerin sustuğu yerde buldum seni,
Gece, bir pınar gibi aktı içime.

Nazlı bir gül gibi açtım ellerimi,
Perde-i gam düştü gözlerime.
İçimde büyür suskun bir bekleyiş,
Gecenin adı düştü sözlerime.

Bu akşam gönlümde ağır bir sefer,
Yollara döküldü suskun adımlar.
Kalbimle ömrüm bir ince tel şimdi,
İçimde gizli bir kemân çalar.

Hüzün bulutlarından içtim bu gece,
Kalbimde sessizce düşen tek hece.
Her damla zamanda izini duydum,
Kalbimde saklı bin hicran yeri.

Emrullah Çelik

Hüzün Bulutlarından

Gel ey sükûtun ince şerbetinden,
Seyr eyle aşkı, nazar et derinden.
Bir levha-i aşkı aç, bak gözümde,
Ebr-i hüzünden düşen harflerimle.

İnce bir sızıdır kalpteki sevda,
Sükûtun dilinde aşka feryâda.
Her damla zamanın sesidir ey yâr,
Kalpte bin hicran, yâre bin pâyân var.

Nazlı bir gül gibi açsam elleri,
Gözlerin okşar her hüznün perdesi.
Bu akşamın hâlâ hüsrânı derin,
Kalbimle ömrüm sana bir nazlı kemân.

Emrullah Çelik

İçimde Bir Ülke Yanıyor

Bu şehir üstüme üstüme geliyor anne,
Sokak lambaları bile küskün yüzüme.
Bir martı çığlığı takıldı boğazıma,
Adını söyleyince sızlıyor yüreğime.

Ben ki en çok seni sevdim bu hayatta,
Bir de memleketi... yaralı, suskun.
Ellerim cebimde değil artık,
Avuçlarımda taş gibi bir hüznün.

İçimde bir ülke yanıyor bu gece,
Dumanı gözlerimden yükseliyor gizlice.
Adını koyamadım bu hasrete,
Sen mi uzaksın, yoksa ben mi sürgünde?

Bir çocuğun ağlayışı çınlar kulaklarımda,
Ekmek kokusu karışır karanlığa.
Gülüşün düşer kaldırımlara,
Toplarım cebime, saklarım yarına.

Ben sustukça çoğalır kelimeler,
Bir isyan olur dilimin ucunda.
Yaralarımı türkü yaparım ben,
Söylerim geceye, yıldızların avlusunda.

İçimde bir ülke yanıyor bu gece,
Adın geçince titrerim ince ince.
Bir yanımda sevdâ, bir yanımda gurbet,
Ben en çok da susunca eksildim memlekette...

Emrullah Çelik

İnsan

İnsan, denizde bir damla, yıldızlarla dolu,
Güneşin ışığında parıldayan bir yolcu.
Yüreklerinde sevgi, umutla dolu,
Birer masalın kahramanı, yaşamın yolu.
Gözlerinde gizli sırlar, bin bir hikâye,
Düşlerle örülü, maceraya açılan bir kapı.
Düşer kalkar, yorulur, yine de yürür ileriye,
Yaşamın her dalgasında iz bırakır adı.
İncelikleriyle örülü bir kumaş gibidir,
Acılarla yoğrulmuş, sevinçlerle dokunmuş.
Bazen güneşin sıcaklığı, bazen kışın soğuğu,
Yağmurlarla ıslanır, güneşle kucaklaşmış.
Sevinçle güler, hüznle ağlar bazen,
Gücünü sevgiden, umuttan alır her daim.
Yıldızları kucaklar, hayallerle yaşar yeniden,
İnsan, sonsuz bir serüven, sonsuz bir yolculuktur, anı yaşayan.

Emrullah Çelik

İstanbul

Şubat yine o Şubat
Şubat hep aynı Şubat
Soğuk buz ve kar
Ah İstanbul
Sisler kuşatmış mıdır
Yedi tepeli şehrini
Beyazıt kar altında mıdır yine
İstanbul
Gelinliklerini giyinmiş midir sokakların
Köprülerinde katarlar
İstanbul
Sevdamı alırmısın yine
Sevdamı saklar mı sokakların
İstanbul
Karabasan rüyalarımı doludur sokakların
Asi oğullar için
Bekleşir mi analar
Pazar günleri bir okul bahçesinde
Ha sahi
İstanbul
Dedemin dediği gibi taşın toprağın altın mıydı senin
Yoksa sevdamin dediği gibi tapılacak şehir mi
Ne melül bir şehirsin sen
İstanbul
Taksim yine dolumudur
Mitinglerle
Sevdalılarının
El ele dolaşır mı kadıköyde
Kestane kavrulur mu parklarında
Sultam Ahmet te kitapçıların
Tezgah açmış mıdır
İstanbul
Barikatlar kurulmuşumudur şehrin dört bir yanına
Her cadde başında bir sevda türküsü
Her sokak başında ayrılığın dolambaçlı hüznü
Hainsin İstanbul hain
Yedi tepeli bir kentin
Betonarme sokaklarına
Gömmüşsün sevdaları
Al işte İstanbul
Sevdalarımı bıraktım sana
Hayallerimi bıraktım
Geçmişimi bıraktım
Günahlarımın vebalini senin üstüne yazdım
Namludaki tek kurşunla
Şeni ta kalbinden vura bildim mi
İstanbul
Söylesene
Şeni öldüre bildim mi
İstanbul...

Emrullah Çelik

İyiki Hala Buradayım

Keşke"lerim kadar büyüdüm ben,
"İyi ki"lerimle kaldım ayakta.
Affedemedim kendimi yıllarca,
Ama öğrendim sonunda şunu:
Sevmek, hatayla başlar aslında.
Kendimi affediyorum sessizce,
Ne geçmişle, ne suçla kavga etmeden.
Her yara, bana beni öğretti,
Ve her hata, bir dua gibi bitti içimde.
Bir çocuk gibi dizlerim kanamış,
Ama artık, kendi ellerim bende.
Yarayı sarmayı öğrendim sonunda,
Kendime merhamet ettim nihayet.
Kendimi affediyorum sessizce,
Ne geçmişle, ne suçla kavga etmeden.
Her yara, bana beni öğretti,
Ve her hata, bir dua gibi bitti içimde.
Sordum aynada: "Sana bunu kim yaptı?"
Cevap sessizdi ama içtendi: "Ben."
O sesi artık suçlamıyorum,
Çünkü büyümek, kendine sarılmak demek.
Hayat kısa, kalbim yorgun,
Ama artık barıştım kendimle.
Her sabah yeniden başlıyorum,
Ve diyorum ki...
Kendimi affediyorum sessizce,
Ne geçmişle, ne suçla kavga etmeden.
Her yara, bana beni öğretti,
Ve her hata, bir dua gibi bitti içimde.
Ve diyorum ki:
"İyi ki hâlâ buradayım."

Emrullah Çelik

Kaç gece

Bilmem kaç geceler
Masalar kurulup devrilecek
Senin adına
Kaç gece senin adına şiirler yazılacak
Kaç gece seni arayacak
Kaç kapı eşiğine yüz süreceğim bilmem
Kaç gece daha saklayabilirim içtiğimiz son sigara paketini
Kaç gece daha dönmeni bekleyecek
Kaç gece daha rüyalarımda göreceğim seni
Kaç gece kaldırımlar arşınlayıp
Seni arayacağım
Bulamayınca seni götüren şoförün
Geçmişini anacağım bilmem

Emrullah Çelik

Kalbimin Sessizliği

Geçmiş, karanlık bir sandık gibi,
Her görünüşte biraz daha tozlanır.

Bir çayın buharında gördüğüm,
Bir şarkının parçalarının yeniden doğduğum.

Şimdi, tam bu anda varım ben,
Ne eksik, ne fazla, ben sadece ben.

Susarak yaşamayı öğrendim,
Kalbimin sessizliğinde yeniden.

Kendimi sevmek bencillik değilmiş,
Affetmekmiş en büyük cesaret.

Yaralarımın yan yana oturdum,
Acı değil artık, şükürler var içimde.

Şimdi, tam bu anda varım ben,
Ne eksik, ne fazla, ben sadece ben.

Susarak yaşamayı öğrendim,
Kalbimin sessizliğinde yeniden.

Emrullah Çelik

Kalemim

Kalemim ruhumun karanlık odalarına dalar,
Kelimeler ile dans eder, hayatımı anlatır.
Derin sırların perdesini aralar,
Düşlerin kanatlarını salar, özgürlüğü kucaklar.

Satırlar arasında bir yolculuk başlar,
Duyguların sesi, kelimelerle yankılanır.
Şiirin büyüğü dünyasında kaybolurum,
Kalemin sihirli dokunuşuyla uyanır umutlarım.

Karanlık gecelerde yıldızlar gibi parlar,
Şiirin ışığında yürür, hayatın labirentlerinde.
Kelimeler, ruhun müziği olur,
Kalemim eşliğinde dans eder, bir şiir doğurur.

Ve böylece, her satırda bir yaşam hikayesi,
Kalemim, ruhumun sessiz çığlığını yansıtır.
Şiir, içimdeki fırtınayı sakinleştirir,
Kelimelerin dansı, ruhumu huzura erdirir

Emrullah Çelik

Kalp Ağrısı Geçmez

Kalbin kırıldığında kimse duymaz sesini,
Ama yankısı bir ömür derinde kalır.
Fotoğraflar solsa da izi silinmez,
Sessizlik derinleşir, adın yankılanır içimde.

Kalp ağrısı geçmez, sadece hal değiştirir,
Bir şarkıda, bir sözde yeniden dirilir.
Ama artık yakmaz, sadece hatırlatır,
Sevdim, kaybettim, ama hayatta benimdir.

Bir fincan kahve, bir eksik sandalye,
Suskunluk bile seninle dolu hala,
Ama sabahlar değişir, ben de kabullenirim,
Aynı evde başka biri yürür şimdi.

Kalp ağrısı geçmez, sadece renk değiştirir,
Bir görünür, bir rüzgarda yeniden dirilir.
Ama artık yakmaz, sadece anlatır,
Kırıldım, ama yeniden sevebildim.

Bir gün aynaya baktım, gözlerin yoktu,
Ama yansıyan ben, artık eksik değildim.
Kabullendim, sessizlikte bir dua gibi,
Acı, bana kendimi öğretti.

Kalp ağrısı geçmez belki,
Ama sen geçersin o sokaktan.
Kırık ama ayakta, yorgun ama umutla...
Ve o an anlarsın:
Eksilmeden değil, teslim olarak tam olunur bazen.

Emrullah Çelik

Kar Düşmüş Yoluna

Ayazda büyüyen Aşikâr.
Bir yanın ateş gibi yanar.
Hep aynı yerde, bana Aşikâr.
Hangi dağa sorayım seni.
Bir yanın susar, duymaz beni.
Zaman döner içimde.

Kar düştü yoluna Aşikâr.
Ömrün ilk nefesinde.
Keder yazdı hecesine.
Bir ışık sızdı gecede.
Yürek tutuştu sert ayazına.
Gölge indi kapına.
Yıllarca aradım gizliden
Bir rüzgârın omzunda.

Ayazda büyüyen Aşikâr.
Bir yanın ateş gibi yanar.
Hep aynı yerde, bana Aşikâr.
Hangi dağa sorayım seni.
Bir yanım susar, duymaz seni.
Zaman döner içimde...
Hep aynı yerde, Bana Aşikâr.

Ana sesi kömür oldu.
Düştü içimin oyasına.
Bir türküdür yürüttü seni.
Kışın ağır ayazına.
Yorgun çocuk dizlerinde.
Saklı kaldı yarınların.
Ben içimin kuytusunda.
Seni aradım yıllardır.

Ayazda büyüyen can.
Gözlerimde tüter adın.
Dünya dar gelir bazen.
Kuytusunda genişlersin.

Bir ömür yük bindirdiler.
Daha çocukken omzuna.
Her sözünde yağdı yağmur.
Her hecende açtı bir yara.
Karanlık çöktü bazen.
Sen üşüdün kimsesiz.
Ben seni her nefeste.
Yeniden kurdum içimde giz.

Ayazdan geçer insan.
Yüreğe varınca ısınır mı?
Sen karın bağrında bir çiçek.
Ben köklerinde kırık dua.
Sen donan çiçeğe nefes.

Ben kedere, Aşikâr.

Dağlar indi üstüne.
Gece çöktü sızına.
Bir nefes arar oldun.
Kışın orta yerinde.
Gidenlerin sınıandığı yerde.
Aşikârım.

Rüzgâr bile ağlar derdine.
Ayazda büyüyen can.
Hangi derde sorsam seni.
Göğsümün sıcak nefesi.
Sen zamanın kıyameti.
Ben düşerim sana Aşikâr.

Bu gece bir gölge düştü gönlüme,
Yıldızlar sustu, adın doldu dilime.
Dökülür içimin kırık harmanı,
Gecedden bir yol düşer alnıma,

Ayazda büyüyen Aşikâr.
Bir yanın ateş gibi yanar.
Hep aynı yerde, bana Aşikâr.
Hangi dağa sorayım seni.
Bir yanın susar, duymaz beni.
Zaman döner içimde.

Emrullah Çelik

Kısa ,kısa 6

Hıçkırıkların göz yaşlarıyla buluşup
Üç kurusluk bir damın,
Tuğla duvarlarında yankılanırken,
Gönlümün en mahrem yerlerinde sakladığım
Sevdamdır.

Emrullah Çelik

Kısa kısa kısa

Sevdiğin yerlerimden yaralanıyor
Öptüğün yerlerden kanıyorum
Kapanmıyor yaralarım.
Gecenin kuraklığında yıkanmış,
Bedenim yorgun.
A dan ayaklarım kanıyor.
İ de isyanlarım var
O da oy değişlerim

Emrullah Çelik

Kısa,kısa

artık pusular vurmaz benı bu şehirde;
ugraşma boşuna;
kanmam o boş yere verilen sözlere
uyku ölümün sığınağı
yorgan kapısı olmuş;
zamana demir atmış zamanlarda
sana şiirler yazıyorum.

Emrullah Çelik

Kısa,kısa 2

Denizlerden çaldığım her bir dalganın
Üzerine seni yazıyorum.
Aynada aksin vursada yüzüme,
Postallarımı bağlayıp karlı dağlara vurmak var,
Yüreğimde

Emrullah Çelik

Kısa,kısa 3

nasılda ezip geciyor her şeyi gönlüm.
yine dehlizlerinden karlar düşüyor yüregime
söyleyemem derdimi hiç bir güzele ben.

Emrullah Çelik

Kısa,kısa 4

takvimlerden günler alıp
uykuları aşp,hayalleri sorgulama zamanı
yine en sığ yerindeyim denizin
ha savruldum,ha savrulacak

Emrullah Çelik

Kısa,kısa 5

bilmediklerim bir ateş denizi
bildiklerim o denizde bir su damlası
ya bu ateşi söndürürüm.
ya da kavrulur gider

Emrullah Çelik

Kızıl guzel

KIZIL GÜZEL

12.06.06

TARİH

SAAT -23:35

ALANYA-MAHMUTLAR

Kızıl saçlı güzel

Söylemedim sana kızıl sacın sende çok güzel durduğunu

Şarabın azabından korkarak yürüdüm acemice

Sen yanı başımda dururken

Tüm söyleyemediklerime rağmen söyleyeceklerimi unutarak

Yutkundum uzak adımlarda

Gözlerine bakmak dururken

Boşluğa bakıp durdum

Neyleyim kızıl saçlı güzel

Artık aşık olmaktan korkar oldum

Ve bil ki seninle bir aradayken

Zaman yoktu mekan koca bir sıfır

Hatırlamıyorum kaç kez yutkunduğumu

Ve sende şaşırıp kaldığımı

Seni tanıdığımndan beri

Kızıla boyadım her şeyi

Sana benzer diye

Dilim kanatlanıp düştü

Kalemimin üstüne

Ve kağıtlarda paspas oldu

Hayatımın boşluklarını

Keşfe çıkmışken

Sende kayboldum

Şimdi kendi kendimi arar oldum

Neyleyim kızıl saçlı güzel

Söylesene

Benim aşkım bir tanem olur musun

Dur sakın söyleme

Ben seninle bir sahil kayalığında

El ele dolaşmak isterim

Ah şimdi uyku girmez gözlerime

Bir. bir çentikler atarım gecelerime

Seni yazdığı için

Artık kalemim gurur duysun

Ve bil ki

Eğer san kavuşmanın yolları tıkalıysa

Eğer senin bana yaklaşman imkansızsa

Ne olur bana vaatlerde bulunma ve yalan söyleme

Artık kırık bir kalple yaşamayı sürdüremem

Çünkü sen benden yüz çeviriyorsun

Söylesene kıtlıktan yoksulluktan

Acı çekenler gök yüzünde bir şimşek çaktığında

Yalancılıktan da olsa

Kimi zaman teselli bulmazlarmı

Söylesene TULAY

Emrullah elik

Kime.

Umut tezgahında, ilmik ilmik dokurken hayalleri.
Bir düş olarak çürütmüşsem ömrümü,
Gözlerimde sabahı bekleyen yıldızlar,
Bir düş gibi kaybolmuşsa rengim
Tasası kime...

Kim duyar sesimi, umutlar düğüm düğüm,
Bir iplik boyu yaşayabilmişken hayatta,
Aydınlanır mı zaman, çözülür mü düğümler?
Derdi kime, kaybolmuşsa adımlarım?

Varsın yaşasın baharını, çiçekler demişken,
Yüreği karakış olanlara inat.
Solmuşsa yüreğim, vurulup düşmüşsem,
Yas'ı kime...

Baharı özlerken kışa dönüyorsa yollarım,
Bir düş gibi kaybolmuşsa rengim
Gökyüzü kurşuni, yağmurlar üzerimde ağır.
Bir umudun peşinde, kırık dökük adımlarla,
Hüznü kime...

Emrullah Çelik

Koçhisar Türküsü

Of of...
Turna geçer göl üstünden...
Ah Koçhisar...

Turna geçer göl üstünden ağır ağır süzülür,
Kanadında yarım sözüm tuz gölüne dökülür...

Koçhisar...
Tuz gölü beyaz amma...
İçim kara Koçhisar...

Beyaz beyaz yatar gölün yüzü, bilmem neler gizler,
Altında kara yazı yel vurdukça çözülür...

Ah Koçhisar...
Yanar bağrım Koçhisar...

Tuz gölüne ay değince içim yanar köz gibi yanar,
Bir sevdayı saklarım da kimsecikler bilmez yar...

Koçhisar... Koçhisar...
Turna aldı sözümü...

Koçhisar'ın yeli eser, adını savrulur, gider,
Dilim sustu, gönlüm çağırır bozlak olur der...

Yarım kaldı avazım yar...
Koçhisar...

Anam der ki "turna göçer, döner yine yaz olur,"
Giden dönmez bazı zaman gurbet elde buz olur...

Ah anam...
Ah Koçhisar...

Benim turnam kanat çırpı, dönüp bakmadı geri
Bir adın kaldı Koç'sar'da, taşın yandı içeri...

Tuz gölü ak görünür de altı kor, altı yara,
Benim sevdam yarım kaldı, düştü kara yazığıya...

Koç'sar...
Yandım...
Yandım da sönedim Koç'sar...

Emrullah Çelik

Korkuyorum

Bir , İki, üç ve son kadeh.
Bilir misin birden son kadehe; dilde ne kahırlar geçer.

Camlarda bir uzun nokta, Bir kısa çizgi.
Şimdi göz yaşları ,

Ne beklenen bir mektupsun posta kutusunda.
Ne de dilde kahr.

Sönsün bu ışıklar, yanmasın sakın.
Hayalin gözüm' de hasret..

Baktığım yerden Kanıyor yaralarım.
Kabuk bağlamaz yaralar.

Niyetin öldürmekse beni,
Bu dert beni öldürmez,Süründürür

İmame ise eğer Kahr,
Derdim doksan dokuz.

Ne olacak bilmiyorum.
Dağlarda kar erir mi?

Zemheride yaz gelir mi?
Hatıra getirir'mi rüzgarlar

Ne zaman yolcu bende misafirliğin.
Bir misafir bende yokluğun.

Evet ; Korkuyorum
Yüreğini yitirmiş bu zamandan.

Korkuyorum ;
Bu yüzün sana yabancılaşmasından.

Korkuyorum
Ben bunca elin boşunalığını düşünmekten .

Emrullah Çelik

Körebe

Sıkıldım ben,
Hadi bir oyun oynayalım.
Boş ver çocuk olalım bu gün.
Ama,hani varya,
Şu büyüüp küçülenlerden.
Bilmiş olan çocuklardan.
Herşeye bir cevap veren.
Herşeyi sorgulayan çocuklardan.
Bos ver hadi.
Körebe oynayalım biz.
Ama bu sefer kuralları değıştirelim.
Kimse gözlerini kapamasın.
Kimse ebe olmasın.
Herkes indirsın yüzündeki maskesini.
Bir kerecik olsun gerçekçi olsun herkez.
Anlayalım ne melul bir yaratık olduğumuzu.
Bir kere yalan söylemeyelim.
Ve Hiçbir iyiliğin cezasız kalmayacağını bilerek yaşayalım.
Belki bu şekilde arsızlar içinde kala,kala
Arsızlaşmadan yaşa biliriz.
Belki karanlıkları aydınlıklarda buluştururuz.
Kabul bu oyun saçma biraz.
Ebe kim onu bulun o zaman.
Yardım edin
Ebeyi arayan siz olun.
Bulan ben olayım.
Yani cancağızım seni aradım tüm gün.
Ben bir körebeyim.
Oyunun kuralları ile oynayan.
Oyun bozan bir körebe.
Tamam,tamam
İtiraf edeyim.
Gidiyorum doğrusu bu
Dalgaların boğduğu bir gemi gibiyim.
Kör,sağır,dilsiz.
Ben körebeyim.
Ebe benim

Emrullah Çelik

Köz Olur İçimde

Yolun başı göründü de, içim çöktü gardaşım,
Bir sevdaya kandım amma, yandı gönüm kor oldu.
Dünya büyük dediler de, bana dar geldi bu ayaz,
Bir ömür ağır gelir de, yorar insanı biraz.
Aman hey dost, ben dayanırım, yıkılmam ha gardaş,
Kader beni yoklar amma, içim yanar yavaş yavaş.
Bir söz düştü gönüme de, sustum gendi gendime,
Derdim benden içeri de, anlatamam hepinize.
Bir hevesle yürüdüm de, yolun taşına düştüm,
Yel vurdukça sızlar içim, kime ne desem sustum.
Ben bu yükü çekerim de, gözyaşımı gizlerim,
Gece çöker üstüme de, gendi içimde gezerim.
Aman hey dost, ben dayanırım, yıkılmam ha gardaş,
Kader beni yoklar amma, içim yanar yavaş yavaş.
Bir söz düştü gönlüme de, sustum gendi gendime,
Derdim benden içeri de, anlatamam hepinize.
Gurbet elde yorulduğum da, içimden bir ses cınlar,
"Sabret hele" der amma da, bu gönül gamdan neyler.
Bir nefeslik umut için, bir ömür yola düştüm,
Ne döndüm ne vazgeçtim de, gendi içimde büyüdüm.
Aman hey dost, ben dayanırım, tükenmem ha gardaş,
Küllerimde köz galır da, için için yanar yavaş.
Bir söz düştü gönlüme de, goydum gönlüm içine,
Derdim benden içeri de, yetmez dile, dilime...

Emrullah Çelik

Kül Oldu

Kül oldu avuçlarımda sakladığım heceler...
Bir yanı kırık, mahcup; bir yanı seni bekler.
Varsın dönsün dünya, ben kaldım bir yerde;
Gidenin izi kalır da, kalan canını döker derde.

Ah zaman... Bilmez içimde kopan fırtınayı,
Her nefes bir imtihan, her susuş taşır yarını.
Düşsem de yere, kırılmam artık eskisi gibi;
Bir ışık yanar içimde söndürmez, senin sesini.

Ah yolum yarım, içim har, gece dar;
Düşsem de kalkarım, adın içimde hep var.
Ah ne yana dönsem, izinde yanar her yer—
Kalanın yüreği ağır, gidenin yükü ne kadar...

Ben mi yandım, yoksa yol muydu ateşe duran?
Ben mi geciktim, yoksa kader miydi erken vuran?
Bir nefeslik umut saklıdır her yangının içinde;
Ben o nefese tutundum, yıkılsa da gönlümün direği.

Bakışımın ucunda hâlâ titrer bir hatıra;
Rüzgâr değse düşer ama kalır yine aynı yara.
Her sabahın sessizliğinde adını çalar bir kuş,
Uzaklara savrulsam da içimde büyür aynı düş.

Ah yolum yarım, içim har, gece dar;
Düşsem de kalkarım, adın içimde hep var.
Ah ne yana dönsem, izinde yanar her yer
Kalanın yüreği ağır, gidenin yükü ne kadar...

Ve gece... Çöktüğünde bir türkü tutar yakamı;
Sızının gölgesinde büyür, alır içimin akanı.
Bir mum gibi eririm, küllüm savrulsam da döner sana;
Her yangının sonunda kalır sendeki değer bana.

Emrullah Çelik

Küllerde Köz Kalır

Saramadığı yaralar kadar,
Saklayamadığı kederin peşindeydi.
Ahraz gecelerinin dilsiz sokaklarında,
Yüreği varlığını sürdürüyordu.

Ellerinin yürüdüğü yerle,
Kalbinin kaldığı yer aynı değildi.
Gölgeler ardından değil, içinden geçiyordu, Koşuyordum... kaçmıyordum.

Bir kapının saklandığı yer,
"Buraya kadar geçmişin sesi" dedi.
Ve yürüdüm, bu kez kaçmak için değil,
Başlamak için... yeniden.

Aşikârın tahtı yıkıldığında,
Ömrümün yarısı sabır'a,
Kalanı teselliye,
Son parçası kahra yüklendim.

Bakışımda feryat,
Acımda dua, isyan, teslimiyet...
"Her şey apaçık Aşikâr" dedim,
Ve sustum... Bir kapı aralandı,

"Buraya kadar geçmişin sesi" dedi.
Ve yürüdüm, bu kez kaçmak için değil,
Başlamak için... yeniden.

Bazı kışlar öyle iz bırakır ki,
Bahar gelse de kar kalkmaz içten,
Kırılğanlığım gücüm oldu,
Kendimi kayıp ederek buldum ben.

Karanlık yıldızları belirgin kıldı,
Korkuyu geçtim, buldum.
Her düşüşün bir doğuştu aslında,
Her düşüşün bir dengenin kapısıydı.

Nefes en güçlü duamdı,
Her nefeste geçmişi bırakıp,
Şimdiye tutundum.
Ve anladım, ışık bazen yürekte doğar,

Yaralar kabuk bağları,
Küllerde köz kalır...
Ve insan, kendini kendine göre bulur.

Emrullah Çelik

Laflar Vardı

Laflar vardı,ortalıkta dönüp duran.
Laflar vardı,laflar vardı.
Deli gibi laflar.
Ortalıkta dönüp duruyorlardı.
Bir çare,bir naçar dı laflar.
Vurgun yemiş misaliydi
Laflar vardı,laflar vardı.
Tutulduğu bir dalı olmayan
Ciğerimden yakan laflar
Laflar vardı,laflar vardı.
Bu defa başka laflar vardı.
Varsın yaşasın dercesine
Bir yangındı.
Dünyamın son günüydü laflar.
Kıyamet kopartan laflar.
Bu laflar beni Delirtecekler.
Bir yangın yeri gibi laflar.
Laflar vardı yüzleri kızarmayan.
Laflar vardı ortalıkta dolaşıp duran.
En babaca söyleneni döne,döne ölen laflar.
En delicesine sivri laflar vardı.
İftiralar vardı,yalanlar vardı.
O yalanlar laflarda vardı.
Ne inkar ne itiraf.
Bu yalnızca lafın kendisiydi.
Duyulmamış,kanılmamış laflar vardı.
Kimsenin inanmadığı laflar
İnanmayanlar vardı kananlar vardı.
Ne inkar edileceklerdi nede itiraf
Bu yalnızca laftı ortalıkta dönüp durdu
Gençliğimi kul tablasına gömen laflar
Ortalıkta dönüp duruyordu laflar
Lafların kifayetsizliği vardı.
Cümleleri boş olan laflar
Hiç Bir kurala uymayan laflar.
Noktası vır gulu olmayan laflar.
Lafın içinde lafı olmayan laflar vardı.
Bu laflar başka laflardı.
Benim beni eden laflar vardı.
Sevda sözü yaman olan laflar vardı.
Hayat laflardan ibaretti.

Emrullah Çelik

Mahpus

Mahpusluk bir zindan değil midir,
Özgürlüğün kısıtlandığı bir hücre?
Duvarlar arasında kalan bedenler,
Ruhlarını özgür bırakmak için çırpınır.

Mahpusluk, zamanın donduğu yerdir,
Hayatın akışı durur, düşler silinir.
Geçmişin hayaletleriyle sıkışıp kalan,
Göz yaşlarıyla yıkanır, umutlar tükenir.

Ama unutulmaz ki mahpusluk sadece bedende değil,
Ruhlar da kapanır bazen kendi hücrelerine.
Kırık dökük hayallerle, yarım kalmış umutlarla,
Kendi iç dünyalarında mahpus olurlar insanlar.

Mahpusluk, asıl mahkûmiyetin içimizde olduğunu gösterir,
Dışarıdaki duvarlar değil, içimizdeki korkular.
Bir gün kurtuluş gelir, mahpusluk sona erer,
Özgürlük yeniden doğar, yürekler şarkılarla coşar.

Emrullah Çelik

Merhaba

Şiirlerim mor kanatlılarım.
Yine dile geldiler.
Ayagıma postallarımı alıp karlı yollara vurmak var yüreğimde,
Merhaba güle,güle demekmiş,
Karanlık bir basılı saat aldu.
Ne zaman istersen
Sen görmeye gel beni
Beni herkes tanıyor;
Ben bu dünyanın en yaşlı gençiyim
Yinede kendi işimi kendim yapıyorum;
Adresim aynı; Telefonum hiç değişmedi.
Bu arada ufak tefek,değişikliklerde olmadı değil,
Gözlüklerim değişti mesala
Satimi değiştirdim.
Yeni afilli bir saat aldım kendime
Nerden bileyim.
Eskisini atınca zaman da mekanda değişir diye düşündüm.
Merhaba güle,güle demekmiş,
Beni istediğin zaman gelip görebilirsin
Ne olur aklına her estiğinde gel gör beni.
Korku korkunçtu.
Karanlık basılı bir saat aldu.
Gecenin soğuk ruzgarı getiriyordu
Balkona açılan kapıdan korkuyu,
Gök yüzünden bir yıldız kaydı,
Cocukca bir dilekte bulundum.
Ve dogu ufku tatlı bir pembeye boyanıyor
Şafak söküyordu.
Günel dağların yamaçlarında gülümsüyordu.
Ve ben yeni uykuya dalıyordum.
Offf.
Yine aynı şeyler olacak.
Başım ağrıyacak
Karanlık basılı bir saat olacak.
Korku odayı kuşatacak.
Kurt ulumları dağlarda yankılanacak.
Bense namluya tek kurşun sürüp.
Korkunun kalbini vuracaktım.
Korku korkunçtu
Karanlık basılı bir saat oldu.
Ay gitti,şafak söktü.
Neyseki öğrendim artık
Merhaba güle,güle demekmiş

Emrullah Çelik

Mesnevî-i Devrân

Dinle ey gönül...
Ney niçin inler, bilir misin?
Kamışlıktan koparılanın
Feryâdır her sesi, her "in".

Ben de koparıldım ezelden bir yerden,
Unuttum aslımı dünya seyrinden.

Toprak sandım bastığım her adımı,
Meğer gurbetmiş yürüdüğüm yolun tamamı.

Bir devrân kuruldu kalbimin ortasında,
Sağ elim göğe, sol elim dünyâda.

Döndükçe eksildi "ben" dediğim yüküm,
Döndükçe hafifledi içimdeki hüküm.

Ey Rabbim...
Bir adım attım, bin adım Sen geldin,
Ben sustum, Sen içimde dillendin.

Aşkın bir şem'dir, pervâne gönül,
Yandıkça dirilir, söndükçe ölür.

Semâ bir oyun değil, sırdır aslında,
Kâinat dönerken ben de O'nun aşkında.

Her dönüş bir vedâdır nefsime,
Her dönüş bir kavuşma nefesine.

Ney dedi ki:
"Boşalt içini ki ses veresin,
Kendin dolu iken Hakk'ı ne bilirsin?"

Ey gönül, sus artık kelâmı bırak,
Söz bitti yerde başlar asıl aşk.

Bir gün son devrânım durduğunda,
Bedenim toprakla buluştuğunda,

Beni ağlatma...
Ben dönmüş olurum asıl yurduma.

Çünkü aşk;
Gitmek değil,
Aslına yürümektir aslında.

Emrullah Çelik

Mizan-ı Hal

Ne bende tâkat-i vuslat, ne sabr-ı hicrân var,
Bu cân ki mîzâna girdi, yükü dahi cân var.

Ne ben o ben ki hevâdan berî kalabilmiş,
Ne dil o dil ki bu yangınla sükûn bulabilmiş.

Terâzî-i kaderin kefesinde tartıldım,
Ne hayrım ağır geldi, ne şerrimle kurtuldum.

Figân ki sîneye sığmaz, susar dudaklarım,
Zebân-ı hâl ile söyler içimdeki yarım.

Ey akl-ı bî-vefâ, çok hükmüne güvendim,
Her emrinde yanıldım, her yolunda incindim.

Aşk geldi, nizâmı bozdu mizânın,
Bir kefedede can kaldı, bir kefedede ziyanın.

Ne Fuzûlî gibi âhım rahmete erdi tam,
Ne Nefî gibi sözüm yıktı arş u cihân.

Ben ikisinin arasında bir sesim şimdi,
Ne lâl-i tam sükûtum, ne de haykırış dimdi.

Gamı nimet bilirim, zîrâ öğretti bana,
İnsan kendin tartmadan varamaz imana.

Bu derd-i nâ-murâdın adı sorulmaz artık,
Çünkü her ad veriliş biraz daha eksildir.

Bir cerh-i müzminim ben, kanamaz, bağlanmaz,
Şifâ diye sunulan her merhem beni anmaz.

Gelenler aynadan geçip suret bıraktı,
Gidenler gölgem oldu, benden uzaklaştı.

Ne mâzîye sığındım, ne va`de-i yarına,
Bir anlık idrâk düştü kalbimin tartısına.

İmdi bu hâldeyim ben: ne başlangıç ne âhir,
Bir mîzân ortasında duran sükût-ı kâdir.

Sorarsan menzilimi, mekânımı, adımlı,
Derim ki:
Ömür tartıldı,
Ağır gelen kendimdi.

Emrullah Çelik

Ne diye

güller arasında ucar gibi gelişin
kanat çırpışlarında özgürlük var diye.
dilinde bir istila şarkısı betonarme sokakları yıkacağım.
bakma sen onun dogarken ağlamasına
hayata merhaba değişindedir çığlıkları
korkaktır ilk adım atışları.
ürkektir yüreciği
ilk kahkahası,ilk öğrendiği peltek kelimeler.
ilk okudugu kitap
kendini buldugu ilk film
ilk yazdığı aşk mektupları
ilk ayrılıkalrı.
yatagını ısıtan yarin hayali
avuçları kan doludur.
avuçları kaldırıp ettiği dualar
günahlarının vebalidir.

Emrullah Çelik

Nevruz Ateşi

Nevruz ateşlerinde yakarak kutsal saydığımız kederimizi,
Serperiz hüzünlerimizi dağların zirvesine.
Her bahar Fırat ile Dicle arasında gezinir,
Dilimizdeki iştila türküleri.
Güneşler doğurur, güneşler batırırız Nemrut'un başında,
Kederleri yakar, hüzünleri tütüsüleriz.
Gökyüzünde kanat çırpın kuşlar gibi özgür,
Yüreğimizde umut, gözlerimizde ışıkla dans ederiz.
Ebabil kuşlarının sesinde yankılanır türkülerimiz,
Hazan mevsiminde dahi yüreklerimiz baharla gebe.
Gönöl bahçemizde açarız sevgi çiçeklerini,
Ruhumuzu saran, umut dolu yapraklarla.
Nevruz ateşlerinde buluruz yeniden doğuşu,
Özgürlüğün dansını, sevginin coşkusunu kutlarız.
Ebabil kuşlarının nağmeleriyle yankılanır türkülerimiz,
Hüzünlerimizi atıp bir kenara hazan mevsimlerinde dans ederiz.
Kanatlanırız özgürlüğe ayaklarımız yere değmeden,
Ağzımızda bal kaşıkları, dillerimizde sevinç şarkıları.
Gönöl bahçemizde açarız umut çiçeklerini,
Ruhumuzu sararız, sevgiyle dolu yapraklarla.
Yorgun izlerimiz, izdüşümlerimizde güçlenir,
Beyaz saçlılara inat, mavi gökten indiririz uçurtmalarımızı.
Nevruz ateşlerinde yakarız geçmişin gölgelerini,
Yeniden doğarız, sevgiyle aydınlanırız.
Ebabil kuşlarının sesleriyle coşarız,
Özgürlük türküleriyle dolanırız her yana.

Emrullah Çelik

O Öfkeler

Mor kanatlı kuşlarım vardı benim.
Her birinde yıldızlara dualar ısmarladığım.
Bir de bayram namazalarım var dı.
Çıkışlarda seni aradığım.
Şonra abimi görürdüm.
Ürkek ve sıkılğan.
Hızlı adımlarla dönerdik eve.
Bilirmisin biz iki kardeşlik.
İki sessiz umut.
İki köşedeydik.
Yıldızlara avuçlar dolusu türkü ısmarlardık.
Annem derdi; arefe günleri erken yatarsan rüyanızda babanızı görürsünüz.
Biz seni hep rüyalarımızda gördük.
Ama namazalarda yoktun.
Bir bayram en ön saftay dık,
Bir bayram en arkada.
Evde dir; evde deyip adımları sıklaştırırdık,
Annem kapıyı açar.
Ellerinden öperdim.
Seni bulamazdık.
Sonra bir telefonda bir kapıda olurdu kulağım.
Bayramlar,bize bayram olmazdı.
Şimdilerde,
Öfkelerimizi alıp çıkınımıza
Kentlere vurduk özlemlerimizi.
Vakit bu kenti terk etme vaktidi.
Vakit bir kenti keşfe çıkma vaktiydi.
Vakit özlemleri bitirme vaktiydi.

Emrullah Çelik

Oy Aşıkaram

Oy Aşıkaram, oy gardaşım.
Benim yârim benim sırdaşım.
Kanadımdın kırıldın şimdi.
Ben seni her nefeste taşırım.

Oy Aşıkaram, oy gardaşım.
Gönlümün dertli yoldaşım
Yokluğunda her mevsim zemheri
Ben seni içimde saklarım.

Gitmek içimde bir güvercin,
Uçamam yurdum dar gardaş.
Dağlar sıra sıra düşer her hecede
Ben hala çocukluğumun peşindeyim.

Oy Aşıkaram, oy gardaşım.
Gönlümün dertli yoldaşım
Sen gideli bu ateş sönmedi
Ben seni içimde saklarım.

Kaç cerrah... kaç gece geçti.
Ömrün yorgun mu düştü.
Ben sustukça büyüdü ayaz,
Dönmedi geri dediler.
Dünya çöktü üzerime o anda.

Oy Aşıkaram, oy gardaşım.
Gönlümün dertli yoldaşım
Dünya daraldı yokluğunda
Ben seni içimde saklarım.
Bir sabah çöktü kara haber.
İki kapı birden açıldı.
Felek tırpanını gardaşa vurdu.
Buraya kadarmış.. gardaş dediler.
Benimde dünyam virane gardaş.

Üç bez dediler.
İki düğüm bir avuç gül suyu bıraktılar.
Onca ömrün onca yükü,
Üç beze sığdı dediler.
Yokluğunu cihana sığdıramadım gardaş.

Oy Aşıkaram, oy gardaşım.
Gönlümün dertli yoldaşım
Toprağa değil gönlüme koydum.
Ben seni içimde saklarım

Bir boş oda kaldı şimdi.
Duvarda solmuş bir yüzün.
Ben anarım geceler boyu,
Dönmeyeceğini bile bile.

Oy Aşıkaram, oy gardaşım.
Benim yarım benim karındaşım.
Yokluğunda ömrüm yarım kaldı.
Ben seni içimde saklarım.

Emrullah Çelik

Ölümü Bekleyen Biri

Beklemek...
Zamanın cümlelerini
suskun bir virgölde durdurmak gibi.
Ne başlıyorsun yeniden,
ne de bitiyorsun tam anlamıyla.

Bir yaprak daha düşüyor
pencerendeki manzaradan.
Ve sen, rüzgâra küsmeden
yine de bakıyorsun göğe.
İçinden bir dua gibi geçiyor:
"Az daha kalsam olur muydu?"

Korkmuyorsun belki,
ama eksilmeyi de sevmiyorsun.
Bir fotoğraf karesi gibi duruyor hayat:
sabit, solgun, sessiz.
Ama bil ki;
sessizliğin bile iz bırakır ardında.

Bir çiçek gibi solmak değil bu,
bir çiçek gibi açmayı tamamlamak...
Çünkü sen, sadece gitmiyorsun.
Birilerine kalıyorsun aynı zamanda.
Bir gülüşte, bir cümlede,
bir çayın buharında kalıyorsun.

Her son, bir yerin başlangıcıysa eğer,
sen de bir başlangıcın eşigindesin.
Adını bilmediğimiz bir ışığın,
bir serinliğin, bir iç ferahlığının...

Ve belki de ölüm;
hayatın yorgun omzuna
usulca başını koymaktır, sadece.

Emrullah Çelik

Özümü Bulduğumda

Güneşin sıcaklığında ararım izini,
Rüzgarın serinliğinde özümü bulmayı.
Dolaşırım dağların zirvelerinde,
Denizlerin kıyısında, yıldızların altında.

Bir yolculuk başlar içimde, derinlere doğru,
Gizli hazineler ararım, kuytularında ruhumun.
Gözlerimde yıldızlar, yüreğimde umutlar,
Özümü bulmak için adımlar atarım sonsuzlukta.

Dinlerim sessizliği, konuşurum yıldızlara,
Gökyüzünü seyrederken bulurum cevapları.
Her solukta bir adım daha yaklaşıyorum kendime,
Özümü bulmanın, gerçek benliğe ulaşmanın yolunda.

Bazen bir gülüşte gizlidir, bazen bir bakışta,
Özümü bulmak için ararım tüm detaylarda.
İçimde bir çılgılık, ruhumun fısıltısı,
Özümü bulduğumda hissedirim sonsuz bir huzuru.

Gönlümün derinliklerinde saklı bir hazinedir,
Özümü bulmak için yola çıktığım en değerli hazine.
Her adım, her nefes, biraz daha yaklaştırır beni,
Özümü bulduğumda anlarım, her şeyin bir anlamı olduğunu.

Emrullah Çelik

Reçine

Reçinesi akmış bir ömrü taşıyorum sırtımda.
Dar sokaklarda yürürken,
Anılar ayaklarımın altında çıtırdıyor.
Göge degecek sandığım ellerim
Önce kendi içimdeki boşluğa çarptı.
O zaman anladım:
Mesele yükselmek değilmiş;
Bir omuzda dinlenebilmekmiş.
Ellerim güçlü sanırdım
bir çocuğun saçına değince titrediğini,
bir vedada nasıl çaresiz kaldığını
geç öğrendim.
Hayata hep yukarıdan bakmışım.
Oysa hayat aşağıda başlıyormuş:
bir annenin mutfakta sessizce sildiği gözyaşında,
Bir babanın cebinde buruşturduğu hesap kağıdında,
Bir dostun "iyiyim" deyip sustuğu yerde.
Ahşap sandığım ömür,
Canlıymış meğer.
Çatlayan anılar değilmiş sadece;
İçimde, ses vermeden kırılan benmişim.
Göge uzanmak isterken,
Bir yüzü iki elimle tutacak cesareti,
Biriktirememişim bazen.
Yük dediğim şey;
Taşındıklarım değilmiş yalnız;
Söyleyemediğim kelimeler,
Yarım bıraktığım sarılmalar,
Geri çektiğim özürlermiş.
Bir zamanlar boynunu öptüğüm küheylan gibi
Kalbimi özgür sanmışım;
Meğer kendi korkularımın yularını tutuyormuşum.
Şimdi biliyorum:
Kırılmak bir zayıflık değil,
Bir kapıymış.
Çünkü insan,
Kendi çatlağından sızan ışıkla
Başkalarının karanlığını seçebiliyormuş.
Ve ben hâlâ yürüyorum,
Dar sokaklarda, ağır adımlarla.
Göge degemem belki;
Ama bir gün
Bir kalbin yükünü,
Bir anlığına hafifletebilirim,
İşte o zaman
Omuzlarımdaki reçine
Toprağa karışacak.
Dayayıp başımı yalnızlığımın göğsüne,
Uğurladım uğursuz bir seneyi.
Yaralı avuçlarımda umudun tohumu
Şafağa nöbetçiyim.

Emrullah elik

Sağır Bekleyiş

Sessizlikte kaybolan bir bekleyiş var,
Sağırlaşmış kulaklarda yankılanan bir feryat.
Zaman durmuş gibi, adeta donmuş bir an,
Gözlerde umut, yürekte yangın var.

Bekleyişin içinde kaybolan sesler,
Gönlün derinliklerinde yankılanır.
Bir umut ışığı gibi parlar belki de,
Ama sessizlikte boğulur, soluklanır.

Sağırlaşmış dünyada bekleyen bir ruh,
Seslerin yitip gittiği bir sessizlik gecesinde.
Umutunu koruyan, sabırla bekleyen,
Belki de en güçlü kahraman bu sessizlikte.

Gözlerde umut ışığı, yürekte bir çılgılık,
Bekleyişin derinliklerinde saklı bir hikâye.
Sağırlaşmış dünyada, duyulmayan feryat,
Bir gün belki de duyulur, yankılanır kalplerde.

Emrullah Çelik

Sanada gelir aşk,banada gelir, ikimizde seversek kurtulamayız. 2

Seviyorum seni.
Sorgulamadan yargılamaya çalışmadan.
Seviyorum seni sen ne dersen de;
Ben bir hastayım.
İyileşmek gelmiyor hiç içimden.
Seni ilaç belledim.
Ama.....
Bitmeyesin diye öyle azar,azar alıyorumki
Kalkamıyorum ayağa,
Çünkü seni seviyorum.
Doymak bilmeyen bebeklerin.
Annesini gözlemesi gibi gözlüyorum seni.
Bekliyorum seni,ey güzel bekletme beni.
Ve bil ki.
Koşulsuzca seviyorum seni.
Sorgulamadan,yargılamadan
Hesaplı aşklar bana göre değil.
Hesapsızca,kitapsızca akıyor sana yürğim.
Seviyorum seni.
Değıştirmeye çalışmadan.
Hayatı seninle yeniden keşfetmeye,
Seninle yaşanacak sevdanın neferi olmaya hazırım.

Emrullah Çelik

Sessiz İkrar

Ne kalbde bir nişân, ne gözde bir harâbât,
Bir eski hâtıra, sükûtta mest-i hayrât.
Leyâl-i mâzide döner feryâd-ı pinhân,
Ne hüsrân eksilir, ne düşler biter aslâ.

Bir sîret-i hayâl gibi akseder derûnâ,
Kapanmış aynada bir hâb-ı dehr-i pûnhân.
Zemân akar gider, nihân bir râh misâli,
Teslîmiyet ki var, derman olur nihâyet.

Bir zıll-ı mâtemdir gece, hayâl-i gamzîn,
Ne çare feryâda, ne yol var hicrâna.
Vahdetle nâgmelen, revân olur dil-i bîzâr,
Duyulur kalpteki o nâzik nişân-ı âh.

Gözlerim görmese de bahâr-ı zîbâ-yı dil,
Bir ömrü sardı hep bu sükût-i derûnî.
Ne aşkla yanarım, ne hüsrânla tükenir,
Bir sessiz inkisâr, bir âşiyân kalır benden.

Sükûtle bildim ki: yaralarla tekâmül,
Her damla hâtıra, bir gonce gibi meftûn.
Ne gamdır geç kalan, ne endîşe zemândır,
Bir ben var içimde, usûl usûl sergerdân.

Emrullah Çelik

Sessiz Yankı

Ne kalpte boşuna, ne gözde beyhûde iz,
Bir gizli cevherim, içimde saklı bir giz.
Leyâl-i mâziden kalan hazîn bir ahenk,
Bir umman içre ben, bir nefes gibi sessiz.

Bir aynadır zamân, kırıldıkça parlarım,
O eski sûretim, içimde nûr ararım.
Teslîmiyetle ben, gönülce aşkı bulsam,
Bir zerrenin sesi, yıldızlara varırım.

Bir nehr-i safâdır gece, hayâl-i sükûn,
Ne gam ne hüsrân var, ne de aşktan yorgun.
Sükûtla dolsa da gönlüm, bir umut çağlar,
Bir gül gibi açar, kalbimde bin bir düğüm.

Bir ömrü sardı hep, suskun seher nefesi,
Bir inci gibi saf, gözlerimde hevesi.
Ne aşkla yanarım, ne hüsrânla tükenir,
Bir sessiz diriliş, içimde saklı sesi.

Sükûtla anladım: Yaralarla yeşerir,
Bir sabır hâlesi, kalpte ince düş verir.
Ne gamdır geç kalan, ne de hicrân zamândır,
Bir ben var içimde, ebedî bir bahardır.

Emrullah Çelik

Sevdam

Ay ışığında yıkanmış
Denizlerden çaldığım her bir dalganın
Üzerine senin adını yazdım.
Yokluğunda büyüttüm acılarımı
Dağarcığımda ne güzel kelimeler biriktirdim
Sana oysa
sen dön diye
Şimdilerde dudaklarıma susmayı
Gözlerime ağlamayı öğrettim.
Yüreğimde kimsenin duymadığı bir öfke naraları ayyuka çıkmakta.
Şimdi zamanın tam ortasında
Sabahın ilk ışıklarının geceyle akraba olduğu
Sam yelinin rüyalarıma tecavüzüne naçar kaldığım zamanlardayım
Şimdi uzak bir şehirdesin.
Yüreğim kaldı elimde.
Ayrılık yüreğimi kanatıyor epeydir.
Beynim düşünüyor seni
Yokluğun sürekli bir boşluğa dönüşüyor.
Seninle baş başa kalmalarımızı özlüyorum.
Çocuksu küsmelerini.
Aramızda betondan hüznün kentleri inşa ettik.
Yokluğunu beklemek ne zor
Sakin ha sakın sevgili gölgen önüne düşmesin.
Oysa derin sular sessiz akarmış
Tıpkı acıları bırakan ayrılıklar gibi.
Sesiz sessiz aktın ya benden habersiz.
Tükenmişim.
Yüreğime kazıdığım acılarımla gelsem sana.
Derin derin baksak birbirimize
Seyre dalsak
Kalemimi yüreğimin mürekkebine bansam
Aşkı ve sevdayı anlatmak
Kurt ulumları dağlarda yankılanırken
Şehir karabasanlar basacaksa
Senin sevdan yüreğimin en mahrem yerlerinde bana pusu kuracaksa.
Sakallarım uzayıp yüzüm kapayacaksa.
Yüzüm seni görmekten yüz çevirecekse
Sevdam dır seyre dair olan

Emrullah Çelik

Sevgili

Bilinmez gergef,gergef ördüğün ağlar.
Aşk görerek değil,yaşanarak öğrenilir.
Ve aşkı anlamak ölümü anlamaktır.

Ve sevgiliyle yürüken yolların sonu yoktur.
Sevgilinin yanında hisar yoktur.
Hesap yoktur.

Biliyorum tüm anlar uçucu,
Cümleler boş.
Kelimeye dökülen her bir duygu.
Kendiliğinden soguk bir kilise olu veriyor.

Ve şimdi tüm saatler boşlugu vuruyor.
Kelimelrin içi boşalmış.
Yürekler bir sızlamanın bağrında.
Kanatlanmış sevdalılar bir sahil kayalığında.

Güneşi doğurur şimdi sevdalılar.
Kumlarda ayak izleri.
Aşk mektuplarında ilk çığlıklar
Ve kurdukları ilk hayeller.

Anlattıkları ile değil,
Anlatamadıkları ile sevenler.
Sevginin dostluk.
Dostlugun paylaşmak olduğunu bilenler.
Sevda'nın pususuna düşenler.
Ayrılığın çapraz ateşinde kalanlar.
Ölümüne asileşen,ölümüne dikleşen yüreklerdedir.
Gerçek aşk.

Bu yüzden işte aşkı piyasada bulamazsın.
Eğer aşkı piyasada bula bilseydin.
Eğer aşkı satın alabilseydin.
Eğer aşkın sonuna nokta koya bilseydin.
İşte o zaman her olur olmaz satın alırdı aşkı.

Ferhat şirin için dağlar delmez.
Kerem aslı için yanmaz.
Her şair aşkı yazmazdı şiirinde.

İşte bu yüzden.
Resmi çizilemeyen tek şey aşktır.
Yazılabilseydi aşk
Çizile bilseydi aşk.
Bunca satıra ne gerek vardı sevgili söylesene.

Emrullah Çelik

Seviyorum

Lotusa benzer saçlarının kokusu
İçime çektikçe tüm fenerlerim söner
Gözlerin narin bir bakışla
Donmuş yüreğimin tüm buzullarını söner
Mesut aşıklar yakalanınca tek bir başına
Aşıklığına kara bir isyan eder
Bilinmez gergef, gergef ördüğün bu ağa
Sadece uyanık aşıklar düşer

Bir hastayım ben iyileşmek hiç gelmiyor içimden
Seni ilaç belledim
Ama...
Bitmeyesin diye....
Öyle azar,azar alıyorum ki
Kalkamıyorum ayağa....
Çünkü aşığım sana

Hesaplı aşklar bana göre değil
Hesapsızca kitapsızca akıyor sana yüreğim
Seni se-vi-yo-rum
Ve bil ki
Son nefesimi verirken
Yine bu iki kelimeyi duyacaksın
Doymak bilmeyen bebeklerin
Annesini gözlemesi gibi gözlüyorum seni
Gelişini bekliyorum sevdiğim bekletme beni

Ve bil ki
Koşulsuzca seviyorum seni
Sorgulamadan
Yargılamadan
Değiştirmeye çalışmadan
Seviyorum seni
Hayatı seninle yeniden keşfetmeye
Seninle yaşanacak sevdanın neferi olmaya hazırım

Emrullah Çelik

Sevmeden Olurmu.

Gecelerim bana güç verenimdi.
Bak ateş oldun yaktın geçelerimi.
Kabullenemiyorum artık,
Her bir derdin senden geldiğini.

Bütün kelimeler mors alfabesi tadında,
Bir küçük nokta bir uzun çizgi...
Bir küçük nokta bir uzun çizgi...
Bu bir zifiri karanlık, bir zindan yalnızlığı.

Çok gidişler gördüm.
Sen bilemeyeceksin.
Seni seninle savaştırıyorum, Yenik düşen ben oluyorum.
Yüreğimin ateşi, başımın dumanlı yüce dağı.

Mademki yoksun aldırmiyorum gidişine.
Ya aklım başka bir yerlerde Ya da yüreğim.
Sevmeden de olur diyorlar.
Sahi ya sevmeden olurmu.

Emrullah Çelik

Seyre Dair

kalemimi yüreğimin mrekkebine banıp.
aşkı ve sevdayı anlatmak
seyre dair.
kurt ulumaları dağlarda yankılanırken
şehri karabasanlar kuşatacaksa
senin sevdan yüreğimin en mahrem yerlerinde bana pusu kuracaksa
benim sevdam seyre dair.
sakallarım uzayıpta yüzümü kapayacaksa.
ve yüzüm seni görmekten yüz cevirecekse.
sevdamdır.
seyre dair olan.

Emrullah elik

Sırra Dair

Sırra ermek, derinliklere yolculuk,
Gözlerden öteye, kalbin dalgalarında.
Bir gizemi çözmek, varlığın özüne ermek,
Sessizlikte gizli olan hikmeti kavramak.

Gözler perdeler ardına gizlenmiş sırları arar,
Kalp ise hislerin kıyısında yol alır.
Bir nefes, bir bakış, derinliklere açılan kapılar,
Sırları aydınlatan, varlıkla bütünleşen ışıklar.

Ruhun sesini dinlemek, sessizliğin kollarında,
Zamanın ötesine geçmek, sonsuzluğun sırrına ermek.
Bir an, bir anlık, sonsuzluğun içinde kaybolmak,
Varlıkla bütünleşmek, gerçeğin hakikatine varmak.

Gözlerin ardındaki anlamı görmek,
Kalbin derinliklerinde saklı olanı hissetmek.
Sırra ermek, varlıkla buluşmak,
Varlığın özünde sonsuzluğa açılan bir kapı.

Emrullah Çelik

Sırrı-ı Emanet

Kelâmı her kula dökme ey gönül,
Söz emanet, yükü ağır sırdır.

Her yüz güldürür ama her bakış
Hak'tan haber veren bir nur değildir.

Melek sandığın suret imtihandır,
İblis bazen hırka giyer, fark edilmez.

Gül cemâline aldanma sakın,
Diken de aynı bahçede yetişmez mi?

Sırrı taşıyamayan dosta meyletme,
Gönül sırça, kırılırsa ses vermez.

Dostluk dediğin nefis ile değil,
Sadâkatle kurulur, sözle sürmez.

Çile geldiyse kapına, hoş bil,
Her dert bir perdeyi aralar içten.

Yara sandığın yerden sızar rahmet,
Ateş arıtır altını kirden.

Hak yol düz değildir, eğridir biraz,
Düşmeden yürüyen kemâle ermez.

Nefsini yenmeden varılmaz O'na,
Benlikten geçmeyen sırra girmez.

Cennet uzakta değil ey can,
Gönlünde saklı bir bahçedir.

Sırr-ı emanet yürekte korunur,
Kul kendinden vazgeçince gerçektir.

Emrullah Çelik

Son Sukut

Bitti artık devr-i söz, sustu gönlüm nâgihân
Bir nefeslik cümle imiş sandığım her kâinât
Kaldı geriye tek hakikat: sükût-u bî-nişân
Silindi ismim, cismim, gölgem ve her nişân

Ne bir nida yükselir, ne dâr kalır, ne meydan
Aşk da indi derinliğe, külden arta yok figân
Ben dediğim perde kalktı, çöktü içime zamân
Bir son gibi çözüldü her başlangıç, her imtihan

Hiçliğin eşiğinde son adımı attım ben
Bir gölgeydim, erdim nura, gölge kaldı zâten
Varlık denen masal sustu, düştü perde ansızın
Ne arayan kaldı artık ne bulunan, ne sen

Sükût indi göğsüme bir son mühür gibi ağır
Kapandı her kapı, söndü en son titrek kıvılcım
Benliğimden arta kalan son nefes de oldu sır
Ve o sır da sustu kaldı yalnız ezelî Huzur

Emrullah Çelik

Sukutun İçinde

Sustum artık, söz denilen perde kalsın aradan
Bir nefeslik "ben" silinsin, hak görünsün sıradan
Dâr u dünya gölgesinde yankı düşsün yaradan
Ses kesildikçe duyulur, hakikat derûnadan.

Aşk ateşi küle döndü, köz kaldı kalbimde
Köz de sustu, nur göründü sessiz bir tecellîde
Benliğimin izleri yok, erdi yokluk ilmimde
Bir sükût ki bin nidâdan daha yüksek hâlimde.

"Enel Hak" demem artık, söz ağırdır dilime
Çünkü O'dur söyleyen de, susan da bu gönlüme
Kaldı ne dâr ne de meydan, ne hüküm ne kelime
Bir hiçliğin eşiğinde vardım kendi ölümüne.

Öldüm amma kimse bilmez, ben de bilmem kim öldü
Gölge sandım varlığımı, ışık geldi, sönüldü
Bir damlaydım, deniz oldum; deniz kendin gönüldü
Sessizlikte sır açıldı sır da sustu, çözül-dü

Emrullah Çelik

Susarak Sevdim

Kırdın da gönlümün en تنها yerinden geçtin sen,
Bir sözün yetti bana, bin hevesimden geçtin sen.

Ben susarak sevdim, sen gürültüyle gittin,
Aşk bende bıraktın, kendi sesinden geçtin sen.

Bir bakışın yetiyorken ömrüme yön vermeye,
Gözlerimi yetim bırakıp her nefesimden geçtin sen.

Adını anmak bile duaya benzerdi bir vakit,
Şimdi dudaklarımda yarım bir hevestin sen.

Ben sende kendimi buldum, sen bende kayboldun,
Aynı aynaya baktık, başka yüzdün sen.

Gitmek sana yakıştı, kalmak bana düştü,
Ben yandım içimde, külden geçtin sen

Emrullah Çelik

Suskunluk

Yalnizliga gomuldugum aksamlarimda,
Suskunluğumdur beni bana anlatan.
Bazen soguk gecelerde bir dosttur bana
Gitmelerim lal oldu,Sevdalarım yalan.
Suskunlugum Etna misali.
Ha bozuldu,Ha bozulağak.

Emrullah elik

Şiir Olup Gözlerimden Konuşacağım

Aşk-ı sineme sus eyledim.
Şiir olup gözlerimden konuşacağım.
Acı yeşil dertleneceğim
Yollar kurdum ,sonu olmayan,
Atların tökezlediği,
Ümitler besledim, güvercin tedirginliğinde.
Rahvan atlar tepişir zihnimde;
Aşk-ı sineme sus eyledim.
Şiir olup gözlerimden konuşacağım

Emrullah Çelik

Şimdi

Geçmiş karanlık bir sandık gibi,
Her bakışta biraz daha tozlanır.
Bir çayın buharında gördüm kendimi,
Bir şarkının kalbinde yeniden doğar.
Şimdi, tam bu anda varım,
Ne eksik, ne fazla, yalnız ben.
Susarak öğrendim yaşamayı,
Kalbimin sessizliğinde yeniden.
Kendimi sevmek bencil değilmiş,
Affetmekmiş en büyük cesaret.
Yaralarımıyla yan yana oturdum,
Artık acı değil, şükür var içimde.
Şimdi, tam bu anda varım,
Ne eksik, ne fazla, yalnız ben.
Susarak öğrendim yaşamayı,
Kalbimin sessizliğinde yeniden.
Bir dua gibi yükseliyor içimden,
Ne söylenmiş ne de saklanmış kelimeler.
Artık kendimi seçiyorum korkmadan,
Ve her nefeste yeniden başlıyorum.
Kalbimin sessizliği bir bahar toprağı,
Her duygumdan bir filiz büyüyor.
Gözyaşım bile şifa şimdi,
Çünkü ben, artık kendim oluyorum

Emrullah Çelik

Şimdi Tam da Bu Anda

Yarın dedik, gelmeyen bir misafirmiş,
Zaman geçmez, sadece sessizmiş.
Bir ışık süzülür perde aralığından,
Anladım, hayat tam bu andaymış.
Tam bu anda nefes alırım,
Ne dünün yükü, ne yarın korkusu.
Bir bardak çay gibi sade,
Bir sabah sessiz, huzurlu.
Aynada değil, içimde gördüm,
Kırık değilim artık, tamamlandım.
Her eksik aslında bir bütünmüş,
Ve ben sonunda kendime vardım.
Tam bu anda nefes alırım,
Ne dünün yükü, ne yarın korkusu.
Bir bardak çay gibi sade,
Bir sabah sessiz, huzurlu.

Zaman durmaz, kalp susar bazen,
Sessizlik bile söyler o an.
Artık beklemem, artık aramam,
Çünkü buldum tam buradayım.
Saat sekiz on iki, bir yudum çayda hayat,
Ne eksik, ne fazla sadece şimdi.
Ve belki ilk kez, sessizce,
Kendimle barıştım derinden

Emrullah Çelik

Türkü

Yüreğimde bir keder var bugün,
Dertlerim sarar her yanıma.
Gönlümde gam yüklü bir gün,
Dizlerimde ağır bir yük var.

Gökyüzü bulutlu, güneş yok,
Yollar bomboş, dertliyim çok.
Gözlerimde yaşlar, akıp akıp,
Kederli türküler dökülür dudaklarımdan.

Düşlerimde sen, ayrılık var,
Hasret dolu her bir yanımda.
Sensizlik çökmüş her yanıma,
Kederli türküler dökülür dudaklarımdan.

Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Kederimden kurtar, yüreğimi yarım.
Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Kederli türküler söylerim sana.

Emrullah Çelik

Türkü 2

Dağlarda dolaşırken rüzgarla,
Yüreğim çarpar, aşkla, heyecanla.
Dalların arasında kuşlarla,
Ben de özlemle çağırırım seni.

Bir gül solarken bahçemde,
Seni düşünürüm her an içimde.
Yıldızlar parlar gökyüzümde,
Ben de sevgimle çağırırım seni.

Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Hasretle yanarım, hasretle ararım.
Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Seni beklerim, seni çağırırım

Emrullah Çelik

Uzun Hava

Uzun hava dedin, uzun hava getirdim,
Yüreğimdeki feryatla bu dert bitirdim.
Dinle ey dost, yorgun düşmüşüm,
Gönlümdeki ağıtla sana seslendim.

Gurbet ellerde yalnız kaldım,
Yüreğimdeki sevda ile yandım.
Sensiz geçen her an ayrılık oldu,
Uzun havamda dertlerimi döktüm.

Düşlerimde sen, hasretinle yanarım,
Gözlerimde yaşlar, seni ararım.
Uzun hava bu, içimdeki feryadıdır,
Gönlümdeki yangını sana anlatırım.

Gel ey sevdiğim, gel ey yârim,
Uzun havamda seni beklerim.
Gözyaşlarımı al, yüreğimdeki ateşi söndür,
Uzun hava bu, seni çağırır, seni özlerim.

Emrullah Çelik

Üç Hecelik Ayrılık.

Güllerin yüzünden çekip gitmiş bir tebessüm,
Yapayalnız yollara düşer, gecenin tenhasında.
Bir çaresiz hüznün, ağır ağır süzülür yanaklardan,
Her vuslat düşünde keder, yüreği kiskanır.
Saçların, karanlıkları mühürler çehrene,
Gözlerin, yağmurun ilk damlasına sığınır,
Kırık bir aynada yankılanır sessizce,
Hüzünle boşluk arasında kaybolan tüm cümleler,
Ve mutluluk, üç hecede yürür idama.
Bırak, zahmet edip sallanmasın dallar,
Yönüm ona dönse de yolum, hep sana çıkar.
Gözlerinde saklı bir sırlar ülkesi var,
Ve hoyrat bir Doğu şarkısının yankısında kaybolur insan.
Kendimi, harelenmiş bir hüznün içinde bulurum;
Öyle sarhoş eder ki, damar damar işler yüreğe.
Yine yollara düşerim kimsesizliğin kucağında,
Ve öfke, nasıl da lime lime eder bir insanı;
Bir gölgeye dönüşürüm, kendi boşluğumda kaybolan.

Emrullah Çelik

Vedalar ve Yeni Yollar

Bir ses sustu, ama yankısı kaldı,
Bir el çekilen ruhundan, iziyle kaldı.
Her giden, içeride başka bir ben bıraktı,
Ve ben o vedada biraz daha hafifledim.

Her veda bir kapı, arkasında ben varım,
Her yolun bir dönüş, içimde bahar.
Kaybetmedim, sadece bıraktım,
Gitmedim, kendime vardım.

Boşluk ürkütücüydü, sessizlik ağırdı,
Ama o sessizlikte bulduğum varlığımı.
Bir sabah oluşunda, gölgem hafifti,
Meğer vedalar beni özgür bırakmıştı.

Her veda bir kapı, arkasında ben varım,
Her yolun bir dönüş, içimde bahar.
Kaybetmedim, sadece bıraktım,
Gitmedim, kendim vardım.

Her düşüşü bir kök salmış,
Her kayıp bir yeniden doğuş.
Anladım: Yıkıldım yer, aslında büyüdüğüm yermiş.
Artık sonunda değil, Kendi içimin kıyısında'yım.

Her veda bir doğum,
Ve ben yine yoldayım...

Emrullah Çelik

Yad Eller

Yâd ellerde kaldı tenim,
Avuçlarda soldu izim.
Konuşmaz artık dilim,
İçimde sürgün bir sözüm.
Yâd ellerde kaldı tenim,
Gözlerde titrer sızım.
Bir ince çizik gibi
Geceye düşer sessizim.
Hüzünle çizdi zaman, yabancı dokunuşları,
Bir mendil ucunda kaldı solgun hatıra yolları.
Duvarlara sinmiş eski ayak sesleri susar,
Gölge gölge yürür içim, kimseler bilmez izlerimi.
Aşına bakışta saklı, yanıp sönen ince ışık,
Bir damla yaşa sığar, koca bir ömrün tanıklık.
Her bakışta farklı bir gece, farklı bir düş,
Göz bebeğinde parlar, içe dönen uzun bir iç çekiş.
Yâd ellerde kaldı tenim,
Avuçlarda soldu izim.
Konuşmaz artık dilim,
İçimde sürgün bir sözüm.
Yâd ellerde kaldı tenim,
Gözlerde titrer sızım.
Bir ince çizik gibi
Geceye düşer sessizim.
Kederle harman oldu, her bir hece, her eski düş,
Bir nefes gibi çırpınır, içimde titrek bir kuş.
Yarı gülüş, yarı sızı, dudağımda donup kalır,
Yüzümde sessiz bir perde, altında bin türlü kış.
Sessizlikte yankılanır, kırık dökük gizli bir ses,
Kopuk taneler gibi döner ruhumda ağır nefes.
Ne yüksek çağrı bu, ne de tükenen bir söz,
Sadece içten içe akan, ince, kesik bir nefes.
Bir damla gözyaşı düşer, kimse görmez geceyi.
İçinde saklar sessiz, yarım kalmış heceyi.
Bu gönül, tek başına, titrek bir ezgi gibi,
Kendi içine çökerken, dışa vurmaz gerçeği.
Yâd ellerde kaldı tenim,
Avuçlarda soldu izim.
Konuşmaz artık dilim,
İçimde sürgün bir sözüm.
Yâd ellerde kaldı tenim,
Gözlerde titrer sızım.
Bir damla nem yetiyor,
Yeniden başlar bu iç yangın.

Emrullah Çelik

Yalandan Döner Dünya

Ne yana dönsem yalan...
Gülüşler yalan...
Vaatler yalan...
Dünya...
Yalan...
Ben bu ömrü, yalanların gölgesinde tüketmişim meğer.
Yalandan döner dünya...
İçi yanarda, dışı söner.
Kör kuyularda su aradım sesimi duyan olmadı.
Kelimeler kifayetsiz, cümleler boş yere,
Her nefes...
Ah her nefesi...
İçimi kanattı...

Yalandan döner dünya...
Döne döne sınar insanı...

"Küle düşen köz olsam da...
Bir nefes versem...
Bulurum kendimi
Elsiz ayaksız da olsam umudun yönüne yürürüm...
Ve dedim ki:
Gör beni...
Yarım kalmış bir nefesim ben...
Ama bilirim...
Ağıtlarda, dillerde ve yüzlerde gizli bir ana sıcaklığı durur hep...
Ben susarak yürüdüm bu dünyadan...
Yankılara kanat çırparak.
Yalanda döner dünya...
Döne döne yakar...
Bu da benim gönlümün kanayan sesi olsun...

Emrullah Çelik

Yalnızlık

Bir varmış, bir yokmuş diyarında yalnızlık,
Sessizlik hüküm sürer, gözyaşları ırmak'lık.
Kalabalıklar arasında bir yabancı gibi,
Dolaşır durur insan, içi buruk, yüreği kırık, zavallı.
Bir ev, bir oda, duvarlar arasında hapis,
Yalnızlık yataklara düşer, karanlığa sığınır saklanır.
Pencerelerden bakar, dışarıda gürültü, neşe,
Gelir geçer hayat, oysa içeride sessizlik, sükûnet, hüznün üstüne hüznün, sıra dışı işte.
Gecenin karanlığında yıldızlar kayar,
Yalnızlık yüreği inceden ince, acıdan acı,
Sonsuz bir çölde bir vaha arar insan,
Ama bulamaz, yalnızlıkla baş başa kalır, yollar ayrılır nihayet.
Gözlerde bir ışık, ama içeride karanlık,
Yalnızlık bir türlü terk etmez, sanki bir lanet, bir bela.
İnsanlar gelir geçer, ama bir türlü anlamazlar,
Yalnızlık sadece dışarıda değil, içeride, kalpte de saklı bir yara.
Herkes bir yerlere gider, ama yalnızlık hep kalır,
Sessizlikle dans eder, hayatın karmaşası içinde yalpalanır.
Zaman geçer, yaralar sarılır, ama izi kalır,
Yalnızlıkla yüzleşmek zor, ama bazen onunla yaşamayı öğrenmek gerekir.
Belki de yalnızlık, insanı kendine getiren bir öğreti,
Kendiyle baş başa kalmak, içsel bir yolculuk, bir serüven, bir felsefi hikâye.
Ve belki de bir gün, yalnızlık dost olur insana,
Anlar ki, yalnızlık aslında içten gelen bir huzur, bir sevgi, bir mana.

Emrullah Çelik

Yara

Geçmeyen yaralarım var benim,
Kaşınırsa iyileşir diyorlar.
Kaşılıkça kaniyan, kanadıkça büyüyen,
Sesine muhtacığım içimdeki yetimleri savunurken,
Bitti bende;
Bu dünya' ya inanç...
Ve ben yine kapına geldim.
İçimdeki fırtınalara tüm suskunluğumu giydirerek...

Emrullah Çelik

Yarım Kalmış Hikaye

Yarım kalmış bir hikâyenin türküsü bu,
Gözlerinde yaralı bir bakış, ellerinde yorgun bir sessizlik.
Yazılmamış sayfalar arasında kaybolmuş,
Sevdanın özlemiyle yüreği kavrulmuş.
Bir zamanlar varmış, umutlar yeşermiş,
Gökyüzünde sevdanın izi dolanırmış.
Ama şimdi yarıda kalmış bir hikâye,
Sözlerde saklı kalmış bir yarayla.
Geceler uzar, yıldızlar kayar gökyüzünden,
O hikâye bir yarım kalmışlığın derinliğinde.
Belki bir gün tamamlanır, belki bir gün,
Sevda yeniden filizlenir bu topraklarda.
Yarım bir hikâyenin türküsüdür şimdi söylenen,
Hasret dolu gözlerle beklenen bir sonbahar gecesinde.
Yarım kalmışlığın hüznü türkülerde dolaşır,
Umut dolu yarınlara doğru yollar açar.

Emrullah Çelik

Yarına Kalan Ses

Bir şehrin ortasında sustum bugün
Adımı rüzgâra yazdım, okunmadı
Cebimde yarım kalmış bir türkü
Yüreğimde memleket, dokunmadı

Kaldırım taşları tanır adımı
Gece bilir hangi sokak başında
Göz kapaklarımda yağmur büyüttüm
Kimse bilmez neyi sakladım

Ben bu yaraya alışmadım daha
Kanar içimde sustuğum kelimeler
Bir yanım ateş, bir yanım dua
Ne yandım bitti... ne vazgeçtim

Ben bu kente sığmadım gülüm
Göğsümde dağlar var, eğilmem
Bir gün gelir adımı sorarsan
Ben buradayım... gitmem

Annemin elleri kokar saçlarım
Çocukluğum çaydanlık buharında
Bir ekmeği bölüşen kardeşlik
Şimdi kaldı eski duvarlarda

Sevda dedim, yarım kaldı
Yoldaş dedim, savruldu rüzgârda
Ama ben hâlâ inadına
Türkü yakarım karanlıkta

Bir adım kaldı sabaha
Bir söz kaldı söylenecek
Ya susacağız hep birlikte
Ya da bir türkü dirilecek

Biz bu yaraya alışmadık daha
Kanıyor içimizde kelimeler
Bir yanımız ateş, bir yanımız dua
Ne yandık bitti... ne vazgeçtik

Biz bu kente sığmadık gülüm
Göğsümüzde dağlar var, eğilmez
Bir gün gelir adımız sorulursa
Biz buradayız... gitmez

Emrullah Çelik

Yol

Yol uzanır önümde sonsuzluğa,
Adımlarımın sesi yankılanır sessizliğe.
Her adımda bir hikaye saklıdır,
Her yolculuk bir deneyim, bir ders doludur.

Yolculuk başlar, hedef belirsiz,
Gözlerim ufukta, yüreğim coşkulu ve cesur.
Dönemez geriye zamanın akışı,
Önümde uzanan yol, hayatın ta kendisi.

Yolculuk bazen dik, bazen eğri,
Engellerle dolu, zorlu bir serüvendir.
Yine de yürürüm, yılmadan, usanmadan,
Her adımda daha da güçlenir, daha da olgunlaşıyorum.

Yol arkadaşları gelir, geçer,
Kimisi bir anı, kimisi bir ders olur.
Yolculuk tek başına da olsa devam eder,
Her anıyla beni büyütür, değiştirir, dönüştürür.

Yolculuk sona ermez, bitmez tükenmez,
Hayatın ta kendisi yolculuktur çünkü.
Önemli olan yolda olmak, yürümek cesaretle,
Ve her adımda yeni bir keşif, yeni bir macera bulmakta ısrar etmek.

Emrullah Çelik

Yol Bitti

Yol bitti... Ben bitmedim.
Bir yanım toprak, Bir yanım duman.

Aşka düşmüş garip gönül,
Ne giden belli, Ne kalan.

Yol bitti... ben bitmedim,
Yandım ama sönmedim.

Dostlarım sel oldu aktı,
Bir dağın arkasında her biri battı

Bir sevda ekdim, toprak aldı,
Yarısı bende, Yarısı onda kaldı.

Yol bitti... ben bitmedim,
Yandım ama sönmedim.

Yol bitti, dizler çöktü.
Bir umut ekdim, soldu içeriden.

Saz sustu... Ben dinledim.
Gözyaşım tellerde kaldı.

Yol bitti... ben bitmedim,
Yandım ama sönmedim.

Bir ben böyle yaralı,
Bir ben miyim garip, kimsesiz?

Bir söz duydum; "Dostun gülü el yakar."
Ben de yandım...Sessiz kül oldum.

Yol bitti... ben bitmedim,
Yandım ama sönmedim.

Yol bitti... Gözüm daldı.
Bir ben vardım, bir de hatıra,
Kalan sustu, giden konuşmadı.

Yol bitti...
Ben bitmedim.
Yol bitti... ben bitmedim,
Yandım ama sönmedim...

Emrullah Çelik

Yola Çıktım

Yola çıktım bilmeden,
Rüzgâr döndü peşimden.
Düşe kalka öğrendim ben
Meğer yol yürütüyormuş kendinden!
Bir iz kaldı ardımda,
Kim bilir nereye varacak?
Bazen gölge dar geliyor,
Ama içimdeki çocuk hâlâ ayakta!
Ben mi yoldayım, yol mu bende?
Karmaşa var gönlümün içinde!
Dünya darsa ben genişlerim
Kimse tutamaz beni yerimde!
Ben mi yoldayım, yol mu bende?
Ateş yanar içimin derininde!
Hayat "gel!" dese, yol "gül!" dese
Ben yürürüm yine kendi kendime!
Yola söz geçmez gardaş,
Kendi bildiğini okur hep.
Ben adım attıkça değişir dünya,
Dünya değiştikçe yürür yüreğimin sesine denk.
Bir çizik daha düştü kalbe,
Dert değil, anı sayılır.
Ben yoruldukça güçlenirim
Hele bir düşeyim, bak nasıl kalkılır!
Ben mi yoldayım, yol mu bende?
Karıştı yine aklımın dengine!
Rüzgâr esse bile tersine
Ben dönerim gene kendime!
Ben mi yoldayım, yol mu bende?
Kırılmam artık düştüğüm yerde!
Hayat yol verse, kader söz verse
Ben basarım yürürüm ileriye!
Yol gelir bazen omzuma çöker,
Ben gülerim "hadi bakalım, yine mi sen?" diye.
Kader kapı çalar tokmağı kırmışım ben zaten,
Girer içeri neşeyle!
Ben mi yoldayım, yol mu bende?
Çözdüm artık: ikisi de bende!
Dünya küçükse ben büyürüm
Sığmam hiçbir yere!
Ben mi yoldayım, yol mu bende?
Korku yok artık düşsem de sende!
Rüzgâr vurdukça güçlenirim
Bu yol bitmez bende!

Emrullah Çelik

Yolun Yarısında

Bir ömrü tükettim de fark etmedim anı,
Ne bahar ne de hazan tanıttı zaman'ı.
Nice düş, nice hüsrân dolandı avucumda,
Gecelerde sakladım içimde yananı.

Gözümde solarken hayâlimdeki bahar,
Dilimde bir "keşke"yle uzadı her diyar.
Ne sevda tam oldu, ne vuslatla biten var,
Her biri yarım kalmış, eksik bir aşikâr.

Gönül sandım ey yâr, zamana yenilmezdi,
Oysa en derin yara, unutmam denilmezdi.
Kalbimle konuşurken, sustum her kelâmdan,
Bir ben kaldım, bir "neden?" ses verir her andan.

Emrullah Çelik

Yolun Yarısında 2

Yolun yarısında kaldım ey gönöl,
Ne ileri gidebildim, ne geri döndüm.
Bir yarım kalmış dua gibiyim,
Adını her nefeste yeniden andım.

Küllerimden doğsam da, aynı yangındayım,
Bir suskun şiirin ortasında kaldım.
Kalbim kırık bir ney gibi inler,
Sensizliğin makamında ağlarım hâlâ...

Bir yanda geçmişin ağır sessizliği,
Bir yanda geleceğin soğuk kapısı.
Kendimle kavgalı her gece,
Bir adım atsam düşerim aynama.

Küllerimden doğsam da, aynı yangındayım,
Bir suskun şiirin ortasında kaldım.
Kalbim kırık bir ney gibi inler,
Sensizliğin makamında ağlarım hâlâ...

Ah...
Yolun yarısında bir ben kaldım,
Yarına ermeden dünle yandım...

Emrullah Çelik

Yürekler bir olsun

kadife bakışım
yazamadıysam sana şiirle çiçekle bezeli bir kaç satır
sakın ha küsme darılma
sana kaç defa yazmak istedim
ama yazamadım
sana seni seviyorum diyemedim diyemeyceğim de
yine dem vurmuşsam satır araların da hasretliklerden
unuttum inan serüvenlerimi hikayelerimi hayyallerimi rüyalarımı
hikayelirim nem toplamış bir bulut gibi dokuldu gözlerimden bir, bir
isyanları ise hep bu saate gizlemişim yanı kimsenin bilmediği zamanlara
hani kelimler kifayetsiz ya cümleler boş
sözcükler anlamsız
zaman kanatıyor derin yaralar acıyor yüregime
sitem yok inan
sadece caresizce aranıyorum
öyle hasret kaldımki yıldızlar altında seninle oturmaya
bazen mesafelere isyan edesim geliyor
en ihtiyacım oldu an hasretliklerim yanımda oluyor.
yanlızlığım sarıyor senin yerine beni
yanlızlığım paylaşıyor dertlerimi
yanlızlığımı haykırıyorum
ve yanlızlığım duyuyor dilimden düşen her bir sevda sözünü
özlüyorum herhalde o günleri
kadife bakışım
yazamadıysam sana şiirle çiçekle bezeli satırlar
sakın ha küsme darılma
inan yazmayacalışmak kar etmiyor
hissettiklerimi yazmaya kelimler yetmiyor
meger ne anlamsızmış kelimeler
gözlerine bir kere bakmam bir romanı yazmama yeter.
hiç bir şey tutmuyor senin yerini
yanarım sana
ve bir gece daha geçti sensiz.
en insafsızından
ayrı kalmak ne zor iş
yetmiyor yazmak hasretini gidermeye
anladım ben anladım
sensizken yarım kalmış bir roman gibi anlamsızım ben
unutma sevdiğim ne kadar uzakta olursam olayım
yine sendeyim
bir gün uzaklarda yakın olur
mühüm olan yürekler bir olsun

Emrullah Çelik

Zamanın Kıyısında

Bir nehir gibi aktı zaman,
Ben kenarında bekledim sessiz.
Ne geçmişe dönebildim,
Ne de yarına eriştim.

Zaman bir takvim değil, bir aynadır,
Her çizgisinde ben, hatıralarım.
Ne unuttum, ne de tutundum tam,
Ben yalnızca an 'da kaldım.

Her sabah aynı ışık, ben başka,
Yıllar geçti, izler tenimde.
Zaman durdu sanır kalp bazen,
Ama ben içinden geçtim sessizce.

Zaman bir takvim değil, bir aynadır,
Her çizgisinde ben, hatıralarım.
Ne unuttum, ne de tutundum tam,
Ben yalnızca an 'da kaldım.

Bir an gelir, her şey susar,
Kalbin bile yavaşlar bazen.
Zaman akmaz, sen durursun,
Ve orada bulursun kendini yeniden.

Zaman geçiyor, ben de onunla,
Ama artık ondan korkmuyorum.
Çünkü öğrendim:
Geçmek KAYIP olmak değil.

Zamanında ben şekilleniyorum.
Bir nehir gibi aktı zaman,
Ben kıyısında,
Kendimi buluyorum.

Emrullah Çelik